

1 pld.

16143

Hindy András
NYÁRI ZÁPOR

Vígjáték három felvonásban

HINDY ANDRÁS

szinpadi kiadó

BUDAPEST, IV. BÉCSI-U. 1.

Színházakkal és műkedvelőkkel szemben kézirat

~~1764~~
16143

NYÁRI ZÁPOR

Vígjáték három felvonásban

(4 képben)

Írta:

HUNYADY SÁNDOR

Ezen mű magyar nyelvű előadási joga kizárólag

HINDY ANDRÁS

szinpadi kiadótól

Dr. Marton Sándor örökösei
szerzői jogainak kezelőjétől

BUDAPEST, IV. BÉCSI-U. 1.

szerezhető meg.

Lm. 433

Színháztudományi Intézet
könyvtára 1962. L. sz. 16143

Színháztudományi Intézet
könyvtára 1962. L. sz.

S z e r e p l ős k:

Erzsébet	Edith
György	T. M.
Laci	Sanyi
Edith	Edith
Jenő	
A ház asszonya	Jac
A ház ura	Jaci
Ilona	
Gyula	
Inas	
Szobalány	

Történik egy vidéki kastélyban.

E l s ő f e l v o n á s .

Szin: kastély hallja. A hely hátra a terraszfelémajdnem teljesen nyitott. Látszik a terraszfelém piros-fehér csikos vászonernyőjéből is valami. Mögötte a sötét park, a csillagos ég. A terraszon kertibutorok vannak, színes párnák, mezei virágok. A hall butorzata már szobába való. A berendezés elegáns, de semmiesetre sem hencegő. Faluhoz illő kényelem ez. Nyári este van. Közvetlenül vacsora után. Az urak még az asztal körül ülhetnek, a szomszédcs ebédlőben. A színen egyelőre csak az Inas és a Szobalány van. Kávésészéket raknak szét, bridsasztalt állítanak föl, hogy minden rendben legyen, ha majd a társaság kijön az ebédlőből.

1. jelenet.

Inas, Szobalány

Szobalány: /csinos, elegáns. Fekete-fehér dresszben. Bobitával, zsabóval, csipke manzsettával. A modorán és a hangján érzik, hogy városi nő. Néhány pillanatig hátul állt, nézte a sötét parkot. Aztán előrejön/ Mik ezek a hosszú fák, a kastély előtt?

Inas: /középkoru férfi. Rajta viszont látszik, hogy parasztfiuból nevelték inasnak. Vadászlíberiat visel. A pantallóján zöld lampsz, a paroliján ezüst makk, a kezén fehér cérnakeztyű. Eppen a kávéfőző edény alatt gyújtotta meg a spirituszlángot. Elfujja a gyufát/ Jegenyék! - Tréfál, vagy komolyan nem tudja?

Szobalány: Honnan tudnám? Pesten nincsenek jegenyék és én még soha nem voltam falun.

Inas: Soha?

- Szobalány: Soha. Éppen azért jöttem le erre a pusztára, mert kíváncsi voltam. Mehettem volna a báró Bögö családdal Földvárra. De inkább ezt a helyet választottam. Tudja, telibeszélték a fejemet, hogy milyen istenien gyönyörű a falu! Hát gondoltam, hogy lejövök és megnézem.
- Inas: És hogy tetszünk?
- Szobalány: Eddig sehogy. Meséltek nekem a madár-csicsergésről. Hol itt a madár? Este a békák brekegnek, reggel a kutyák ugatnak!
- Inas: A bolha is falusi állat. Az még nem mutatkozott be magának?
- Szobalány: A bolha még nem. De tehenet már láttam közelről. Bementem az istállóba, amikor fejtek...Hát igazán így csinálja a tehen a tejet? - Fuji! - Az ember nem hiszi el, amit lát! Egy korty tejet nem fogok lenyelni többet!
- Inas: /nevet/ Vigyázzon, Lujza! Ha ilyen kényes, meg ne nézze, amikor a tyuk tojik. Mert akkor a rántottától is örökre elmegy a kedve.
- Szobalány: /szintén nevet/ Hát így vagyok! A falu egyelőre nem az esetem! /Körülnéz./ De ez a ház kedves! - Hol vagyok én itt? Csomacsécseni!
- Inas: Azt tudom. De kiknél? Joformán a gazdát sem ismerem.
- Inas: /magyarázza/ Az ez öreg nő, aki mindig szivarozik, a háziasszony. A vén ember, aki folyton varr, a háziur, kicsit süket. A többiek vendégek. Itt ülnek egész nyáron! Ebben a házban imádják a vendéget!
- Szobalány: Mondja el, melyik milyen? - Hogyan szolitsam őket?!
- Inas: Ezek mind méltóságosak. De az nem fontos. Nagyon régi urak. Egyik sem törődik már a rangjával.

- Szobalány: Melyik reggelizik közülük ágyban?
- Inas: Az az ur, akin fehér szmoking van. Tudja mit? Vigye be maga neki holnap a reggelit! Hátha szerencsét csinálnak egymással!
- Szobalány: Ne szemtelenkedjék! Tegnap óta ismer. Honnan veszi, hogy velem szemtelenkedni lehet?!
- Inas: Pardon, kisasszony! A szép vörös nő, özvegy. Az a szép kislány az ő kislánya. Ezek mindenüket nyitva hagyják. De azért ne csenjen a harisnyákból. Amikor elmennek, ugyanis magának ajándékozzák az egész nyári holmijukat.
- Szobalány: /fenyegetően/ Hallja, vigyázzon! Mert mindjárt a fülébe ugrom!
- Inas: /zavartalanul/ Itt van még az a házaspár, akik egy szobába vannak téve. Azokkal semmi baj, korán kelnek. Tizkor már takarítani lehet náluk. Ezek rokonok. Aztán van még egy özvegy, férfibe. Az a magos, öszülő férfi...Várjon, ki van még...!
- Szobalány: /foghegyről/ Egy szőke gyerek!
- Inas: Igaz, az a gyerek a fia a magos férfinek! ...Mit vág ilyen grimaszt!
- Szobalány: Mert előre tudom, hogy ettől a gyerektől nem alhatok majd nyugodtan.
- Inas: Mért ne alhatna?
- Szobalány: Na hallja! Ismerem az embereimet! A szőke bubi már holnapután éjszaka ott fog kopogtatni és könyörögni az ajtómon.
- Inas: Ettől ne féljen! Ebben a házban egyedül én fogom macerálni magát. A szőke gyereknek más dolga van!
- Szobalány: Micsoda?
- Inas: Fülíg szerelmes.
- Szobalány: Kibe?
- Inas: Kérdezzen nehezebbet. Hát kibe lehet az ilyen kölyök szerelmes?.../Tovább beszélne, de ebben a pillanatban hangok hallat-

szának balról. A színre belép a vacsorázó társaság három tagja. Az inas buzgón a kávéfőző felé fordul, megigazítja a lángot. A szobalány sürgősen foglalkozni kezd a kártyaasztallal, szétosztja a zsetonokat, stb./

2. jelenet.

Voltak, Erzsébet, Laci, Jenő.

Erzsébet: /büszke válltartásu, dekoratív szép bosszony. Olyan sugárzó teremtés, hogy abszolúte nem fontos, hogy elmúlt már harminc éves. De éppen azért, mert sem mostorban, sem öltözködésben nem erőszakolja az ifjúságot, rendkívül vonzó benyomást tesz. Nyárra való, kis-estélyi ruhát visel. Bejön. Leül elől, középen egy fotelbe./ Béla bácsi anekdotákat mesél. Isten tudja, hogy meddig fognak még a kedvéért ott ülni a kenyérmorzsaasztalnál! Tudom, hogy nevelhetlenség volt fölkelni. De ugy torkig ettem magam, hogy ki szeretnék már egy kicsit nyújtózni. /Hátradől./ Jaj de jó! Adjanak kérem egy cigarettát! /Mindenkori verseng, hogy kiszolgálja. A szobalány a cigarettás dobozért rohan, amelyet az inas elvesz tőle. Az inastól Laci kapja el a skatulyát. De mind elkésnek. Jenő már a sajátjából adott cigarettát, sőt tüzet is az öngyújtójával. Erzsébet rágyújt, kegyes kis fejbőlintással köszöni meg a szolgálatot./

Laci: /szmokingos, szőke fiú. 22-23 éves lehet, de még fiatalabbat mutat. Szinte gyerekes-sé teszi valami naiv és tiszta tüzesség. Haragosan néz Jenőre, aki megelőzte és bosszusan leteszi a dobozt/ Lecsusztam! /figyelmeztetően/ A kávé!...

Inas:

Erzsébet: Köszönöm! Majd vigyázunk!
/Inas és szobalány érezve, hogy nincs rájuk szükség, simán kimennek/
Jenő: /nem lehet tudni a korát. Olyan gyönyörűen van fésülve és öltözve, mintha divatlapból vágták volna ki. Lehet, hogy 45, lehet, hogy 30 éves.- Erzsébethez/ Maga kijött. És én maga után jöttem. Keringek maga körül, mint egy megbolondult, kis, him-csillag a fényes Vénusz körül.

Laci: /gunyosan/ Cz, Cz, Cz! Criási! /Miután senki sem törődik vele, kissé messzibb, elnyomott ingerültséggel leül./

Jenő: Emlékszik? Tegnap este megmondtam, hogy egy órával előbb melyik ösvényen sétált a kertben és melyik padon ült? Kíváncsi rá, hogy honnan tudtam?

Erzsébet: Láttam. Vagy megkérdezte valakitől.

Jenő: Dehogyan. Megéreztem a lelkemmel és az orrommal. Beléfűzte az illatos estébe a parfümjé cérnaszállát.

Erzsébet: Pedig nagyon egyszerű parfümöt használok. Széna. Vénasszonyoknak való!

Jenő: Az mindegy. Magán nemossé válnék a legordenárébb, citromszagú pacsuli is.

Erzsébet: Ne mondja!

Jenő: De mondom! Tudja, mi lenne a világon a legtüneményesebb parfüm?

Erzsébet: Nem tudom!

Jenő: /lelkesen/ Kivonat a maga lényéből! Ha akadna egy zseniális vegyész, aki egy kis kristály fiolába össze tudná sűríteni a maga mosolyának a fényét, a hangja színét, a mozgásának a ritmusát..

Laci: /idegesen fészkelődik, nem bírja tovább, közbeszól/ Bocsánatot kérek, hogy élek!

Erzsébet: /a fiúra néz/ Mi baj, Laci?!

Laci: /elkeseredve/ Semmi! Csak jelt akartam adni, hogy én is itt vagyok és hallok mindent!

Erzsébet: Hát aztán ?
Laci: De kérem szépen, hisz ez hálósobába, négy szemközti használatra való beszélgetés. Hát csecsemőnek néznek engem, vagy drótszörű foxinak, hogy így mernek előttem flörtölni?! /Erzsébethez/ És magának ez tetszik ? Ha én nő lennék és valaki ilyen bivalyságokat mondana nekem, röhögnék rajta!
Jenő: /Lacihoz - fölényesen/ Ne taníts engem!
Laci: /indulatosan/ De tanítlak!
/Kint megszólal a tücsök./
Erzsébet: Ne veszekedjenek. Élvezzük ezt a gyönyörű estét. /Megnézi a két férfit/ ... Milyen csinosak mindketten. Finom szokás ebben a házban, hogy bár falun vagyunk és nyaralunk, este mégis szmokingba öltöznek a férfiak. Ezzel nemcsak hozzánk udvariasak, hanem megbecsülik sajátmagukat is.
Jenő: Van aki tagadja, van aki bevallja. Én bevallom, hogy imádok öltözködni!
Laci: Éppen azért nem tudsz!
Jenő: /édesen/ Tessék ?!
Laci: /tölcséért csinálva a tenyeréből, Jenő felé, hangosabban/ Nem tudsz öltözni! - Gigerli vagy, de nem vagy gavallér!
/Erzsébet felé/ Apám rémesen ért ezekhez a dolgokhoz! Ő mondta, hogy a férfiak eleganciájának a lényege, hogy az elegáns ember nem törődik a ruhájával!
Jenő: /felemelkedik, végigmutat magán, Erzsébet felé/ Engedelmet kérek! - Van rajtam valami hiba?!

Erzsébet: Semmi! Gyönyörű a szmokingja!
Laci: Olyan benne, mint a szivarosgyerek az Arizónából! - Megjegyzem, én is gondoltam rá, hogy csináltatok fehér szmokingot. Aztán eszembe jutott, hogy majomság lenne. Esti öltözet sötét legyen! /Jenőre mutat/ Ez majomparádé! Megismétlem a szivarosgyereket! /feláll./

Jenő: /kezd komolyan mérges lenni/ Vigyázz, édes öcsém, mert meghuzom a füledet !
Laci: És mit gondolsz, édes bátyám, mit csinálnék én azalatt ?! /Behajlítja a karját, odalép Jenőhöz, mutatja a muszkliját/... Légy kegyes megtapintani, kedves bátyám !
Jenő: Eridj a fenébe! /Elhárítóan legyint/
Erzsébet: /békítőn/ Jöjjön ide Laci ! Mutassa meg nekem is !
Laci: /Erzsébethez megy, odatartja a karját/
Erzsébet: /megfogja a fiu muszkliját/ Mint a kő!
Laci: Vezérevezős vagyok az egyetemi nyolcasban !
Jenő: /gunyosan/ Vezérevezős !
Laci: /Jenőhöz/ Hiába gunyolsz! Próbáld meg! Vesd le a kitömött vállu kabátodat ! Ülj a helyemre a csónakban ! Elájulnál a második evezőcsapás után. Tudod mit? Gyere le holnap a folyóra. Usszunk versenyt! /Az asszonyhoz/ Jöjjön maga is Erzsébet! Nézzen meg minket uszónadrágban ! És aztán mondja meg, melyikünk különb legény ?!
Jenő: /feláll, a nőhöz/ Erzsébet, hagyjuk itt ezt a zöld uriembert! - Menjünk sétálni!
Laci: Jól van, Erzsébet! Menjen ! De én is magukkal megyek a másik oldalán ! /Jenőhöz, fenyegetően/ És majd meglátjuk lent a sötétben, hogy ki bírja tovább kettőnk közül ?!
Jenő: /magasra tartja mind a két kezét - Erzsébethez/ Főladom a meccset, Erzsébet! - A gyerek már a vacsoránál belémkötött! - Azt hiszem, be van rugva szegény! - Majd akkor beszélek a fejével, ha kijózanodott!
/Idegesen nevet és balra kimegy/ Vezérevezőske!

3. jelenet.

Erzsébet, Laci.

Laci: /dühösen a távozó után int/...Agyó!....
/Az asszonyhoz./ Hallotta, hogy röhögött?
Megtáncszotta, hogy vicceli Pedig félt a
gyáva kutya!

Erzsébet: Féltetett is. Maga szörnyen gorombáskodott
vele! Ugy illene, hogy bocsánatot kérjen
tőle!

Laci: Dehogy kérek! Utálok! Gyűlölöm! Szeretnék
a képére mászni!

Erzsébet: Mért haragszik rá?

Laci: Mert közeledni mer magához! Ez szentelen-
ség! - Egy ronda pókot is félre pöccente-
nék, ha azt látnám, hogy magára akar mász-
ni!

Erzsébet: /mosolyogva/ Félek, hogy szegény Jenő téve-
dés áldozata! Azt hiszem, hogy ő csak azért
mond nekem szépeket, mert rajtam keresztül
a kislányomnak szeretne udvarolni!

Laci: Ki van zárva! Jenő egy barom! De akkora ba-
rom mégsem lehet, hogy észrevegye a maga
lányát, akkor, amikor maga is itt van e-
lőtte!

Erzsébet: /őszinte sértődöttséggel/ Szamár beszédi!
A kislányom nagyon csinos! - Nagyon szép!
Laci: /tüzesen/ Ugyan kérem! Egy tizenhétéves
leány nem is lehet szép. A bakfisok szép-
sége csak ígéret a jövőre. Hányszor meg-
történik, hogy ilyeneket hallunk példá-
ul: "ez az Irén milyen bájos lány volt
és milyen jelentéktelen asszony lett be-
lőle!" - Hát kérem, ilyenkor mindig az
az igazság, hogy a lány nem is volt szép,
csak fiatal! - Elmúlt az ifjúság, vége
lett a szépségnek!

Erzsébet: /bámulva/ Ezt maga találta ki?

Laci: /mintha a Kuriára hivatkozna, komolyan/
Apám mondta! Ő még azt is mondta, hogy
30-35 éves kora előtt nem is lehet azt
állítani egyetlen nőről sem, hogy szép.
Bakfis korában a szépsége csalás lehe-
tett. De ha már elmúlt harminc éves és
még mindig szép, akkor már bebizonyi-
totta, hogy ő maga gyönyörű és nemcsak
a tavasz hamva miatt tartottuk annak!
Erzsébet: /élénk érdeklődéssel/ Igazán az apjától
hallotta ezt?!

Laci: Tőle. Es szóról-szóra aláírom!

Erzsébet: /mosolyogva/ Aláírja? - Akkor rendben
van!

Laci: Kérem, ne csufoljon ki! Ha tudná, hogy
mit érzek! Itt ég a számon!.../Neki-
durálja magát./ ...Halálcsan szerelmes
vagyok magába.

Erzsébet: /ijedten, mintha a fejére omlott volna
a ház/ Jézusmáriaszentjózsef!
Laci: /fájdalmasan/ Megsértettem?!

Erzsébet: Ilyesmitől egy asszony sem sértődik meg!
Csak megijesztett!

Laci: Mivel?

Erzsébet: Édes kis fiam, hiszen maga félig még
gyerek, én pedig nemsokára anyóka le-
szek! Idenézzen! /A kezével igazit
egyet a haján./ Öszülök!

Laci: Azt a pár ezüst szálát mutatja? Eppen
abba örültem bele!

Erzsébet: /összeecsapja kezét, kétségbeesve/ Egy
gyerek! Egy gyerek! Egy gyerek! Egy
gyereket kaptam a nyakamba!

Laci: Nem is vagyok olyan gyerek! Ha meghall-
gatna az éjszaka, megértene...

Erzsébet: /izgatottan közbevág/ Az éjszaka? Hol?
Hogyan? Megbolondult!

Laci: Megvárnám, amíg elalszik az egész ház.
Akkor kimennék a kertbe! Apró kavicso-
kat dobálnék az ablakára. Ez volna a jel,

- Erzsébet: hogy várjon. Odatémasztanám a létrát a falhoz!...
- Laci: /rémülten/ Be akar jönni a szobámba? Csak az ablakpárkányra ülnek. Ott könyörögnék, hogy hallgasson meg!
- Erzsébet: Mit hallgassak? /Főlháborodva./ Hogy legyenek a szeretője?
- Laci: /lovagiasan/ Isten mentsen! Ilyen aljasságra nem gondolok!...Térdénállva kérem, hogy legyen a feleségem!
- Erzsébet: /még ijedtebben/ Jésszus Mária! - A mamája lehetnék!
- Laci: Arra a pár perc kerkülömbörségre gondol, ami kettőnk közt van?! Tudhatná, hogy az nem számít! Az idő fikció! Nincs is idő! Hány tragédiát okozott már, hogy ezt mindig elfelejtik!
- Erzsébet: /panaszosan/ Végem van! Be vagyok savanyítva!
- Laci: Maga gazdag! Esetleg arra gondolhat, hogy hitvány hozományvadász vagyok! Megnyugtatom. Én talán még magánál is vagyonosabb vagyok! Jövöre nagykoru leszek, az apám kezeli az anyai örökrészemet. De az apám gentleman. Ha kérném, rögtön kiadná a vagyonomat.
- Erzsébet: /a kezét tördeli/ Jövöre nagykoru lesz!.. /A plafonra néz, mintha onnan várna segítséget./ - Magasságos ég! Micsoda bünt követtem el, hogy így büntetsz?! Nem tettem semmi rosszat! - Hiszen én soha nem kacérkodtam magával! - Olyan szerény vagyok, mint a petrezselyemi Nem is értem, hogy keveredtem belé ebbe a buta históriába?!
- Laci: Jól van. Ne erőszakoljuk. Látom, hogy nem kellek magának. Erre is elkészültem! Tudom, mit kell csinálnom!
- Erzsébet: /ijedt gyanakvással/ Mit akar csinálni?

- Laci: Az élet maga nélkül, számomra nulla, sőt minusz jellel szerepel! Nézzen meg jól Erzsébet, mert ha kimegyek ebből a szobából, nem lát többet!
- Erzsébet: Miért ne látnám?
- Laci: Mert végzek magammal!
- Erzsébet: Hogyan?
- Laci: /a hátsó zsebéből revolvert vesz elő, megmuatattja/ Ezzel!
- Erzsébet: /rémült haraggal/ Teszi el azt a fegyvert! Haszontalan, zsaroló kölyök!
- Laci: Nem teszem el, meg fogok halni!
- Erzsébet: /fokozódó ijedelemben/ Édes, kedves kicsi fiam, ne legyen örült! /Izgatottan hizeleg./ Térjen észre! Gondolkozzon! Gondoljon az apjára! A botránnyra! Erre a kedves házra! A csunya pletykákra!
- Laci: /lovagiasan/ Igaz! Esetleg magát is belekeverném! És azt nem akarom!...Másképpen fogom csinálni!
- Erzsébet: Mit fog másképpen csinálni?
- Laci: Vadászatra vagyok hivatalos az ősszel. Medvére megyünk, nehéz puskával. /Nyomatékosan./ Szerencsétlenül fogok járni!
- Erzsébet: /kissé megkönnyebbülve/ Oh, ősszel?! Ősszel már füttyülni fog rámi!
- Laci: /szilárdan/ Nem fogok füttyülni! - Véletlenül elsül a puskám! Mindenki azt fogja hinni, hogy tragikus baleset ért! Csak maga fogja tudni, hogy másért haltam meg!
- Erzsébet: Ha igazán szeret, Laci, meg kell ígérnie, hogy nem gondol erre a butaságra!
- Laci: /makacsul/ Nem ígérek meg semmit! - Meg fogok halni!
- Erzsébet: /letörve/ Ígérje meg! Adok egy csokot!
- Laci: /csökönyösen/ Nem kell már! Meg fogok halni!
- Erzsébet: /mivel közeledő hangok hallatszanak, utoljára az imára összetett kezét nyújtja a fiu felé/ Könyörgőki Esedezem!

Laci: /megrázza a fejét, halkán, de keményen/
Meg fogok halni!

4. jelenet.

Voltak, a Ház asszonya, a Ház ura,
György, Jenő, Gyula, Ilona.

/A társaság balról tudul be a színre. Termé-
szetesen senki nem veheti észre, hogy Erzsé-
bet és Laci közt mi történt. Erzsébet elnyom-
ja az izgalmát, Laci tölt magának egy pohár
konyakot, majd nézegetni kezd egy illusztrált
lapot, amely valamelyik asztalkán hevert./

A ház asszonya: /Öszhaju, pirosarcu, hatalmas dáma.
Szivart vesz ki egy dobozból/ Most pedig
rágyujtók! /Jenőhöz, aki odaugrott az Ön-
gyújtójával./ Köszönöm, ne fáradjon! Én
gyufapárti vagyok! Nem szeretem a géppel
csinált tüzet! /Gyufát vesz föl az asztal-
ról, nem engedi, hogy segítsenek - elhári-
tean./ Köszönöm, köszönöm! Szivaros ember
vagyok, magam szeretek rágyujtani. /Körül-
ményesen rágyujt, a kártyasztalhoz lép,
hogy rendben vannak-e a kegyesek./

A ház ura: /a vénségtől kicsire aszalódott, kedves,
öreg mokus, szmokingban, de hálóingben.
Süket, mindenki ordítva beszél vele. Az
egyik fotelre meleg nagykendő van téve,
azt a vállára teríti, mint egy asszony,
majd a földről kézimunka kosarat emel
föl. Leül a karszékbe, ölébe veszi a ko-
sarat, szorgalmasan kötni kezd. Úgyesen
járnak kezében a kötőtűk. Nézi a szét-
szort, vacsora utáni hangulatban lévő
vendégeket. Az egyik hölgyhöz./ Jőjjön
ide, Ilona.

Ilona: /elegáns fiatal asszony - a karosszék-
hez megy, ordítva/ Parancsoljon, Béla
bácsi!

A ház ura: /figyelmeztetően/ Jaj, az előbb lefutott a
harisnyáján a szem!

Ilona: /azt csinálja, amit ilyenkor az asszonyok
tenni szoktak, megnézi a lyukat, bosszan-
kodik/ Ejnye! Most eldobhatom! /Ordítva,
hogy az öreg is értse./ Eldobhatom!

A ház ura: /nyájasan/ Nem kell eldobni! Vesse le.
Adja ide! Én megcsinálom! Az összes beteg
harisnyákat én stoppolom a házban. /Köt./

Ilona: Köszönöm szépen, Béla bácsi. Milyen jó
magam! - Hogy halad a munkája?

A ház ura: /mutatja a kötést/ Reggel óta ennyit csi-
náltam. Muszáj szünetni! Nagy a familia!
Ha jó lesz, magam is kap tőlem karácsonyra
egy pulloverti!

Ilona: /ordít/ Es mióta csinálja ezt, Béla bácsi?

A ház ura: kégen! - Amikor megházasodtam, én sziva-
roztam és a feleségem kézimunkázott. Ez el-
tartott harminc évig. Akkor cseréltünk.
Tizenöt év óta a feleségem szivarozik és
én kézimunkázom! /Köt./

Ilona: /nevet, újra megnézi a harisnyáját/ Kibir-
ja még ma este! /Ellép./

György: /elegáns férfi, közelebb az ötvenhez, mint
a negyvenhez. Odamegy Lacihoz/ Valami ba-
jod van, fiam? Látom, hogy egymásután az
ötödik konyakot iszod.

Laci: Nincs semmi bajom, apám! - Szeretem az al-
koholt!

György: Nem bánom, egy kis szeszből belemegegyek, de
figyelmeztetek, hogy a sok szeszt nem
tűröm! /Előre jön, egészen elől, egy a né-
zőtér felé fordított fotelbe ül. Ujságot
vesz elő, olvas./

Edith: /tündéri kis bakfis. A kávéfőző masinával
foglalkozott. Kávéét oszt szét, csinálja a
háziasszonyi honöröket. Egy csészét oda-
visz Györgyhez, leteszi mellé az asztal-
kára/ Tessék a kávéja.

György: /nem néz föl az ujságból/ Köszönöm!
Edith: Ennyi az egész?
György: /fölnéz/ Örökké hálás boldogsággal és alá-
zatos hódolattal köszönöm szépen! /Vissza-
súlyed az ujságba./
Gyula: /szmokingos fiatal férfi/ Volna egy kor-
szakalkotó ajánlatom! - Bridzsezzünk!

A ház asszonya: Megalakulhatunk! - En játszom! /Gyu-
lára és Ilonára./ Gyula és Ilona játsza-
nak. /A férjére, aki köt./ A Bocinak
dolga van! Jenő paccer! /Györgyre./ György
lusta! /Erzsébethez./ Erzsébet, van ked-
ved?!

Erzsébet: Szívesen játszom! De csak azzal a föltétel-
lel, ha Laci gibicel nekem!

Laci: /hüvös udvariassággal/ Kérem, parancsoljon
velem!

A ház asszonya: Szóval, meglakultunk. Akik kimaradtak,
találjanak ki maguknak más mulatságot!

Erzsébet: Meleg van. Nem volna jobb a terrazon ját-
szani?!

Gyula: De igen. Szobában mindig vesztek. Kint
nyerni szoktam. Ugy látszik, jót tesz ne-
kem az ózon.

A ház asszonya: /kiabál/ Asztal! Asztal!

Gyula: Tessék hagyni az inasokat! Kicipelhetjük
sajátkezüleg ezt a jégbehütött asztalkát!
/Gyula, Laci, Ilona, Erzsébet megfog-
ják a kis asztalt, viszik a terrasz felé./

A ház ura: /boldogan, mint egy gyerek/ Megyek nézni!
/Feláll, a kendő a hátán, a kosár a kar-
ján, a kompánia után tetyog. Járás köz-
ben is dolgozik, sebesen villog ujjai kö-
zött a kötötü - kivonulnak./

5.jelenet.

5.jelenet.

Edith, György, Jenő.

/A helyzet az, hogy György változatlanul
olvas, elől, a jobb sarokban. Edith szim-
metrikusan a baloldalon ül le, szintén
könyvet vesz a közébe. Jenő középen áll,
habozik, hogy hova csatlakozzon. Végre a
lányt választja./

Jenő: /leül Edith mellé, beszél hozzá, bár a
lány nem teszi le a könyvet/...A maga ma-
mája pompás asszony! De maga még szebb
lesz! Van magában valami sajtóságos, von-
zó fanyarság. Szőke és mégsem édes. Még
nem is láttam édesben ilyen keserűt.

Edith: /fölnéz, könyörögve/ Hagyjon olvasni, é-
des, egyetlen Jenőm!

Jenő: /fölnyenesen/ Mit olvas?

Edith: /bosszusan/ A Karenin Annát!

Jenő: /megvetően/ Az az orosz! Proli könyv!

Edith: /mérgesen/ Ez proli könyv? Egy gróf ír-
ta! Gróf Tolsztoji Maga csak báró!

Jenő: /Ujra könyörög./ Hagyjon olvasni, Jenő!
Még öt percig itt ülök, mert szeretem
magán legeltetni a szememet, aztán ki-
megyek!

Edith: Öt percig se legeljen, édes Jenő! -
Menjen rögtön!

Jenő: /feláll/ Tudja, hogy mi még halálosan
beleszerethetünk egymásba?!

Edith: Ne mondja!

Jenő: Tudniillik ez a kis muri, amit most ve-
lem csinált, nagyon gyanus.

Edith: Miért lenne gyanus?

Jenő: Mert közömbös emberekkel szemben rende-
sen betartjuk az illemszabályokat. Csak
azokkal vagyunk ilyen szeszélyesek, akik
intenzíven hatnak az idegeinkre! Nem ér-
ti?

Edith: Nem! Majd éjszaka gondolkozom rajta! És

Jenő: most már igazán hagyjon olvasni! /Föl-
emeli a könyvet./ Isten vele! Au revoir!
Pá! Pá! Pá! /Olvasásba süllyed./
/már pár lépést tett hátra, megáll, vissza-
fordul, mosolyogva néz végig Edithen, ne-
gédés fölénnyel/ Kis csacsi! /Önte. én
mosolyogva, olyan tartással megy ki há-
tul, mint aki éppen most tört össze egy
leányszívet./

6. jelenet.

Edith, György.

Edith: /leteszi a könyvet, hátrakémlél, látja,
hogy Jenő már elment. Föláll. Óvatosan
átsompolyog a másik oldalra, majd hirte-
len leül György mellé, a fotel karfájára/
Megérkeztem!

György: /kiejti az ujságot, a jobb kezét, amely-
ben cigaretta füstöl, félretartja, bosz-
szusen/ Hopp, hopp! Vigyázzon! Megége-
tem!

Edith: /szerelmesen/ Nem baj! /Tartja a kezét./
Ha akarja, elolthatja a cigarettáját a
tenyeremben, mint egy hamutartóban! Ma-
gától az sem fájna! /Közelebb simul a
férfihez./

György: /idegesen/ Drágám, legalább félméter
test távolságot kérek! Meleg van! Elég-
gé füt a nyár, ne segítsen neki maga isi!

Edith: Hogy én fütök? Vacsora előtt tussoltam.
Még mindig olyan hideg vagyok, mint egy
jégcsap. Fogja meg az arcomat! /Nyujtja
az arcát./

György: /megsimogatja az arcát, aztán, mintha
tűz égette volna meg, elkapja a kezét/
Átkozott kis boszorkány! Mindig beug-
rat!

Edith: /nevet/ Adjon egy szippantást!

György: /nyujtja a cigarettás dobozt/ Tesséki!

Edith: En a maga cigarettájából akarok egy szip-
pantást!

György: Abból nem adok!
Edith: Miért? Ne féljen, nem lesz ruzsos a vége.

Edith: Semmiféle festék nincs rajtam. Haa szájam
piros, hát a saját erejéből piros! Nézzen
ide! /Nyujtja a száját./

György: /elfordul, befogja a szemét, mint aki fél
a kísértéstől/ Vigye innen a száját! Lát-
ni sem akarom! Csunya, nagy, harcsa szája
van és bajusza is van.

Edith: /a csészére mutat/ Ez a maga kávéja?!

György: Igen!

Edith: /belekortyint a kávéba, nyujtja a csészét/
Még langyos. De mindjárt kihül, igya meg
rögtön!

György: /durcásan/ Nem iszom meg!

Edith: Igya meg! Mert ha nem issza meg, azt hi-
szem, hogy utál utánam inni és kétségbe
leszek esve!

György: Adja ide. /Dühösen felhajtja a kávé./

Edith: /szivendőfve/ Megfordította a csészét.
Nem ott ivott, ahol én ittam!

György: /haragszik/ Ha megfordítottam, hát nem
erővel fordítottam meg, hanem véletlenül!
- Törődöm is én vele, hogy hol járt a ma-
ga szája!

Edith: De igen, erővel fordította meg, mert utál
utánam inni! - /A száját kínálja./ Ha nem
csókol meg azonnal, akkor biztosan tudom,
hogy utál és örökre szerencsétlenné vagyok
téve.

György: /feláll, lerázza a lányt, menekül/ Nem
csókolom meg! - Nem tetszik nekem!

Edith: /üldözi a férfit a butorok közt/ Nem igazi
Tetszem magának, csak azért nem akar meg-
csókolni, mert utál! - Csókoljon meg, mert
különbben kopaszra nyiratkozom és zárdába
megyek!

M. Szính.
és Filmműv.
Szövetség
Tud. Oszt.
Könyvtára

- György: Bánom is én! Álljon a feje tetejére!
Edith: /fenyegetően/ Ha nem csokol meg, én csokolom meg! /Közeledik./
György: Hozzám ne nyuljon, mert mindjárt segítségért sikoltok!
Edith: Fuji Gyáva!
György: Persze, hogy gyáva vagyok! Mert én tudom, hogy mi jöhet ki az ilyen számázkodásból, maga pedig nem is sejti!
Edith: Dehogynem sejtem! Elméletben óriási kulturám van! Csak gyakorlatom mincs, semmi! Oktasson egy kicsikét!
György: Keressen mást. Egy kölyköt, aki magához való. Én unom már az ilyen ostobaságokat!
Edith: Akkor miért rontott meg?
György: /fölháborodva/ Én rontottam meg? Mikor?! Hol?! Hogyan?!?
Edith: Bejött éjszaka a szobámba. Leült az ágyam szélére, fölém hajolt. Éreztem a nyakamon a lehelletét...
György: /hőszülten közbevág/ Szentelen, pimasz, aljas hazugsági!
Edith: Álomban történt! /Nevet./
György: Megint beugratott! Csibész! Nahát, én nem kinoztatom magam tovább!.../Indul a terrasz felé./
Edith: /egészen más hangon, mint eddig/ Kérem, ne menjen el. Nagyon rosszul esne, ha itt-hagyna! Hiszen csak tréfáltam!
György: / a verejtékét törli zsebkendőjével a homlokáról/ Szép kis tréfa! Reszket tőle a térdem!
Edith: Ugy kezdődött, hogy elinté az bosszantott, mert nem törődött velem. Ugratni kezdtem, hogy észrevegyen. Aztán láttam, hogy fél tőlem...Erre még jobban ugrattam.. Tudja, úgy van, hogy aki szalad, azt kergetni szokták...
György: /bámulva/ Kezd imponálni nekem. Valóságos felnőtt.

- Edith: Nem is képzeli, hogy milyen felnőtt vagyok. Kész dáma! Ha vendégeink vannak, csinálni tudom a mama helyett a honnöröket. Szédülne, ha megmondanám, miket olvasok és mik járnak a fejemben...Másrészt nincs nálam maflább kis liba. Elhuzom a kezem, ha tánc közben valaki jobban megszorítja!
György: /ránéz és gyanakodva/ Megint ugrat!
Edith: Oh, dehogyi! Nézze, ha csak egy kicsit zülöttebb volnék, az ujjam köré tudnám csavarni! En lennék az ur, maga mászkálna én utánam!...
György: Ez igazi! Maga erőszakos, mint egy légyi! De alapjában véve rettentően naiv.
Edith: Olyan végtelen bizalmam van magában. Ugy érzem, hogy egy elrontott kis óra vagyok és maga az órás. Szeretném, ha szétszedne apróra és aztán újra összerakna.
György: Ez megint nem tetszik nekem! Én nem vagyok órás!
Edith: Megértem, hogy nem vagyok az esete! Mi vagyok én? Egy szeplősorru, kis taknyos. De éppen azért törődhetne velem egy kicsit. Sajnáljon! Beszéljen rá, hogy ne gondoljak mindig magára!
György: Bizonyisten, sajnálom magát. /Végignézi./ Szörnyű, hogy mit csinálhat a jó anyagból a hibás nevelés. /Visszasétál a foteljéhez, fölveszi a széthullott ujságot./
Edith: Látom, hogy rémesen un már. Jól üljön le és olvasson! Becsületszavamra, nem zavarom tovább! /Csököt int és megindul hátrafelé./
György: Isten vele, szívem! /Leül, olvas./
Edith: /csak a hátfalig megy, ott megfordul, gondol egyet, előre fut és odaguggol a férfi lábához/
György: Megint itt van? Becsületszavára ígerte, hogy nem bánt többet!

Edith: Pecsületszavamra mondtam. Nem "B" betűvel!
/Panaszosan./ Hát olyan borzasztó az, hogy
itt vagyok?! Simogassa meg legalább a hajam,
hisz mindjárt sirok.

György: /félkézzel az ujságot fogja, olvas, a másik
kezét ráteszi a lány fejére/
Edith: /behunyt szemmel/ Oh, de jó így! Ilyen ki-
csinynek lenni! Ilyen alázatosnak! Mint egy
szép, lombos diófa árnyékában!

György: /rezignáltan/ Mint egy öreg diófa árnyéká-
bani!

Edith: /a guggolásból oly hirtelen áll négykéz-
lábba, hogy ijedtében György is melléje te-
nyerel/
György: Mi baj van, az Istenért?!

Edith: /ijedten sugja/ Itt a mama! /Mindketten
négykézláb állnak egymás mellett, a föld-
dön./

7.jelenet.

Voltak, Erzsébet.

Erzsébet: /hátról jön, sebesen. Bámulva./ Mit csi-
nálunk?

Edith: /térdenállva/ Leesett a cigarettát! Félünk,
hogy kiégeti a szőnyeget! /Föhláll./

György: /még mászkál egy kicsit négykézláb, félre-
tolja a fotelt, az asztalkát, keresgél,
titokban a szájából a szőnyegre ejti a ci-
garettáját/
Erzsébet: /a földön füstölgő cigarettára mutat/ Ott
van!

György: Köszönöm szépen! /Fölveszi a cigarettát,
föltápáskodik./

Erzsébet: /Györgyhez/ A kezébe nyomtam Jenőnek a
kártyámat és egy percre bejöttem, mert...
/átfordul Edithhez/...Menj oda kicsikém
a többiekhez. Mindenki csodálkozik, hogy
hova tűntél?

Edith: Jól van, mama! /Nem mozdul./

Erzsébet: Szeretném, ha megmutatnád magad odakinti!

Edith: Igen, mama. /Nézegetni kezd egy illusz-
trált lapot./

Erzsébet: /idegesen kiveszi a lány kezéből a lapot/
Azt mondtam "szeretném, ha kinennéli!" -
Mondjam másképpen?!

Edith: /érzékenyen/ Oh, mama, hiszen megyek mári!
/Mozdul./

Erzsébet: /megsajnálja a lányát/ Bocsáss meg, drá-
gám, hogy ilyen hangon beszéltem.../Ma-
gyarázón./ Sürgős, fontos dolgom van
György bácsival!

György: /indignálódva/ György bácsival?!

Edith: /a férfihez - nevetve/ Most megkaptam! Ugy
kell magának! - /Kacagva kiszalad./

8.jelenet.

Erzsébet, György.

György: /Edith után néz/ Bübájos kis aranyhal. De
azt tanácsolnám, vigyázzon rá, mert...

Erzsébet: Kérem, hagyjuk most a kislányomat. Beszél-
jünk a maga fiáról. Panaszkodni akarok rá!

György: Mit csinált a kölyök?

Erzsébet: Belémszeretett!

György: És ez olyan nagy baj?

Erzsébet: Magának ez elég nagy baji!

György: Mit csináljak én ebben az ügyben?

Erzsébet: Pedig magának kell valamit csinálni!
Mert én tehetetlen vagyok! - Hiába néz
olyan gyanakodva rám, nem kacérkodtam a
fiával. Nem vagyok Putifárné, aki lehozta
az ifju Józsefről a kabátot! - De van jó-
zan eszem és izlésem! Egy gyerekkel szűr-
jem össze a levelet?! - Ugyan kérem! - Ki-
sebb dolgokban is vigyázzok! Rossz halapot
sem tudnék a fejemre tenni!

- György: Ki mondja, hogy szűrje össze a leveket?
Szidja össze a fiamat! Űsse nyakon! -
Tartsa távol magától!
- Erzsébet: Mindent megpróbáltam már! Nem tágit. Ki-
birhatatlanul tolakodó!
- György: /elkomolyodva/ Nem viselkedik úgy, ahogy
uriemberhez illik?
- Erzsébet: Sőt! Nagyon is úgy viselkedik. - Megkérte
a kezemet!
- György: Grandiózus! /Nevet./ Kolosszális gyerek!
Fő! fogom emelni a zsebpénzét.
- Erzsébet: Ne mulasson! Nem olyan mulatságos ez! -
Képzeld el a helyzetemet. Eljövök ebbe
az édes házba, hogy kipihenjem magam.
Hogy leadjak egy kis zsirt és fölszedjek
egy kis izmot. Hogy összeragasszam magam
valahogy a szezonra...És akkor a nyakamba
omlik ez a szerencsétlenség. Egy megbom-
lott suhanc, aki üldözi! Mit csináljak?
Nem mászhatok előle a jegenyefára, oda is
utánam jönne!
- György: /bólint/ Így van. Ismerem a fajtámat!
- Erzsébet: Kinos! Kinos! Mellesleg igazán tetszik
nekem a fia. Szeretem. Bátor kis férfi-
jelölt. De a nyugalmamat is szeretem.
Affért csinálni sem akarok...Gondolja,
hogy jobb lett volna, ha egyenesen a házi-
asszonynak szólok?! Ugye nem?! Ugye oko-
sabb, hogy magához fordultam?! Így a csa-
ládban marad az egész história.
- György: /mosolyog/ Jól van. Ráncbaszedem a fiamat!
- Erzsébet: Ne nagyon nevéssen, mert még nem mondtam
el mindent!
- György: Mi van még hátra?
- Erzsébet: A fia öngyilkossággal fenyegetőzött. Revol-
ver van nála.
- György: /szigoruan/ Elveszem tőle!
- Erzsébet: /gesztussal/ A közvetlen veszedelmet elhári-
tottam. De Laci mást is emleget. Hogy vélet-
lenül agyonlővi magát egy vadászaton.

- György: /legyint/ Minden fiu ilyen! Én is ilyen
voltam, boldogult urfi koromban.
- Erzsébet: Lehet! De millió fiu közül egy akad, aki
meg is teszi!...Hogy néznénk akkor egy-
másra?
- György: /elkomolyodik/ Igazi - Alaposan előveszem
a gyereket!
- Erzsébet: Köszönöm! Látom az arcán, hogy megértett!
Én is segíteni fogok magának! Mégegyszer
köszönöm szépen! /Menni készül./
- György: /megfogja az asszony karját/ Most pedig én
következem!
- Erzsébet: /megáll/ Tessék?
- György: Maga bepanaszolta a fiamat. Hát én a lányá-
ra panaszkodok. Kérem, szidja össze és ma-
gyarázza meg neki, hogy hagyjon engem bé-
lében!
- Erzsébet: /bámul/ Mit csinál magával Edith?
- György: Mit csinál?! - Abban a pillanatban, ahogy
egyedül maradunk, az ölembe ül.
- Erzsébet: /összeecsapja a kezét/ A taknyos!
- György: Azt hiszi, hogy csak magát üldözik? Nem,
drágám, engem is üldöznek! És én sem mász-
hatok föl a fára!
- Erzsébet: /fokozva/ Ó, a taknyos!
- György: Az én esetem is éppen elég kinos! Néha azt
hiszem, hogy a kicsike csak tréfál velem!
Es borzasztóan szégyellem magam! Máskor
ugy érzem, hogy amit csinál, komoly. Olyan-
kor rettentően megijedek!
- Erzsébet: Miért ijed meg? Csöppet sem tetszik magának
Edith?!
- György: Dehogynem! Elkábulok az ifjúságának illatá-
tól...Férfi vagyok és félaki...De ahogy ma-
gának nincs kedve egy gyerekkel összeszűr-
ni a leveket, én sem szeretnék liliumtipró
lenni!...Kérem szépen, szidja össze a kis-
lányt!
- Erzsébet: /egy kis gondolkozás után, pattint az ujjá-

val/ Tudja mit ? - Nem is szidom össze a kislányomat ! - Pompás ösztöne van ! Jól tette, hogy kikezdett magával !

György: /rémülten/ Az ég szerelmére, Erzsébet! Maga azt helyesli ?!

Erzsébet: Persze, hogy helyeslem ! - Anya vagyok! Szeretném biztos tető alatt látni a lányomat! - És én is érzem, amit Edithnek megsugott az ösztöne, hogy maga százszor többet ér azoknál a gyári mintára készült kölyköknél, akik mostanában a piacon nyüzsgenek !

György: /megrökönyödve/ Mire gondol, Erzsébet?!

Erzsébet: Arra, hogy vegye nagyon komolyan a lányom vonzalmát. Azt mondta, hogy tetszik magának. Hát akkor udvaroljon neki ! - Szeresse! Vegye el feleségül !

György: /rémülten/ Az én körömben ?!

Erzsébet: Nem szeretem a fiatal kakasokat! /Megnézi a férfit/ Maga még nagyon sokáig el fog tartani és... talán... hűséges lenne!

György: Büszke vagyok Erzsébet, hogy egy ilyen ragyogóan okos teremtség, mint maga, így megbecsül ! De... de... aggályaim vannak! Maga is tréfál !

Erzsébet: Szó sincs róla! Esküszöm rá, hogy boldogan lennék az anyósa!

György: /boldog, dadog, hápog/... Mit mondjak erre? Nem mondhatok mást, mint hogy a fiának igaza van!... /lelkesen/ Micsoda asszony maga ! ... Nézi az asszonyt/

Erzsébet: Jó! Jó! - Ha jön ki engem a játékból!

György: Dehogy hagyom ! Csak kétoldalu megegyezést kötök ! Ha én a lányát... Maga a fiamat...!

Erzsébet: Az más ! /Feláll/

György: Dehogy más! Ugyanaz makkban ! Sőt több! ... Hiszen maguk már messzibb tartanak! Azt mondja, hogy a fiam megkérte a kezét?! - Hát én megismétlem a kérését. Menjen hozzá!

Erzsébet: Örültség!

György: Dehogy örültség! Micsoda szerencse volna, ha a maga kiművelt szépségének, bájoságának és okosságának a sugárzásában tanulná meg az életet és a szerelmet!

Erzsébet: Mi lenne tíz év múlva ?

György: Miért nem kérdezi mindjárt azt, hogy mi lenne ezer év múlva?! - Bizza a sorsra! Az élet minden ilyen problémát simán megold! Most csak arra gondoljon, hogy a mennyország áll maguk előtt! A paradicsom

Erzsébet

György: Hallgasson már! A világ szájára gondol ? Fűtyülünk a világra! Megbízhat a fiamban! Az én lelkem! Az én testem ! Én beszélek rajta keresztül is magához.

/Kint esni kezd./

Erzsébet: /nyugtalanul/ Mintha be lennék rugva!

György: Én is részeg vagyok, Erzsébet! De remélem érzem magamat! Maga nem érzi magát nagy szerűen ? /Mert közeledő zaj hallatszik/ Az ördög vigye el őket! /Hátranéz/

Erzsébet: /bosszusan/ Eppen most jönnek, amikor ilyen szenzációsan diskurálunk !

9. jelenet

Volbak, Edith, A Ház asszonya,
a Ház ura, Jenő, Gyula, Ilona, Laci, Inas,
Szobalány.

/A kompánia befelé jön a terrasról, magukkal cipelve a kártyaasztalt./

Erzsébet: /fanyar mosollyal/ Nem jó odakint ?

A Ház asszonya: Csepegni kezd az eső !

A Ház ura: /a szoba közepén áll, magasra emeli a kezefejét, ahogy azt szoktuk nézni, esik-e az eső/... Nem is csöpög.

A Ház asszonya: /az öregur kezére üt, bosszusan, hogy a férje ilyen csacsi/ Bejöttünk már a szo-

bába, bocikám !

A Ház ura: /fölnéz/ Ahá ! Itt van már a plafon !
Nem enged esni ! /Leül, ölében a kosár-
ral, köt, gibicel a bridzsnél/
/A parti közben újra megalakul, leteszik
az asztalt. Megkeresik a helyüket. Oszta-
nak. Kártya-műszavak hallatszanak.
"Hogy állunk kérem ?" - "Maguk a bellben
vannak, nekünk hatvan a mansban!" "Egy
pikki!" "Két káró!" - "Paszi!" "Paszi!" -
"Maga indit!" Játszanak. A kártyaasztal
egészen hátul van, úgy hogy Erzsébet és
György egészen külön csoportot képez
elől, szinte a rivaldánál./

Erzsébet: Hát itt nem beszélhetünk tovább.
György: Pedig annyi mondanivalónk volna a gyere-
keinkről ! - Menjünk be a szalonba!

Erzsébet: Nem jó! Vagy a nyakunkra jönne valaki.
Vagy nem jönne senki. De akkor másnap
teli lenne vele a ház, hogy félreültünk.
György: Hát akkor holnap. Hol és mikor?
Erzsébet: Az a rossz az ilyen helyen, hogy nem le-
het sehol elbujni.- Mindenhol van valaki!

György: Nézik az embert! Fülelnek !
Pedig rengeteg dolog jutott eszembe. Fé-
lek, hogy elfelejtem az ötleteimet, ha
nem beszélünk sürgősen.

Erzsébet: /kis szünet után/ Tudja mit?! - Ha meg-
éri magának a fáradságot, várja meg,
amíg mindenki lefekszik. Ha elaludt az
egész ház, menjen ki a kertbe, dobáljon
apró kavicsokat az ablakomra.- Az lesz
a jel! - Ha meghallom a kavicsokat, le-
jövök magához, ide, a hallba!... És be-
szélgetünk a gyerekeinkről !

György: /mohón ismétli/ Beszélgetünk a gyereke-
inkről.
Erzsébet: /intőn/ Vigyázzon, amikor már mindenki
lefeküdt!... kavicsokat!
György: /a kártyázókra néz/ Hogy lehetne ezeket

ágyba dugni ?

Erzsébet: Megpróbálok indítani. /Hátrasétál a
többiek felé/

Jenő: /a kártyából/ Visszaül Erzsébet ? /Fel-
áll, nyújtja a kártyáját/ Pazar lapunk van !

Erzsébet: /ásit/ Köszönöm, nem játszom már! Lefekszem!
/ásit/

A Ház asszonya: /ásitva/ Elálmosodtál, drágám ?!

Erzsébet: Igen! A sok nap! Az uszás! /ásit/ Bocsánatot
kérek, hogy ennyit ásítózom! Tudom, hogy mi -
lyen ragadós az ásítás! De olyan álmos va -
gyok ! /Ásit/

A Ház ura: /rettenetesen ásít, gyerekesen/ Én is álmos
vagyok! Aludni akarok menni! /Ásit, dühösen
köt./

Erzsébet: /jobbra megy, feláll az ajtó előtti lépcső -
fokra. Az asszonyok felé/ Csókollak, Judith! -
Ila, csókollak! /A lányához/ Te is fekdj le,
Edith! Eleget lumpolsz télen! /A férfiakhoz/
Jóéjszakát kívánok! /Az elég messze álló
György felé int/... Jóéjszakáti!... Kavics!
/Ásit egy nagyot és kimegy./

F u g g ö n y .

- - -
-
.

M á s o d i k f e l v o n á s .

1. k é p .

Szin: ugyanaz, mint az első felvonásban. Néhány órával később, az éjszaka közepén. Sötét van, csönd, kintről tücsök ciripelés hallatszik. Majd egy alak besuhan a hallba. Megáll elől, oldalt, nem lehet látni, hogy kicsoda.

1. jelenet.

György, Laci.

- György: /ugy öltözve, ahogy előbb volt, bejön, tapogatózik a falnál, felgyújtja a villanyt. Hunyorog egy kicsit a főlragyogó fényben, aztán meglátja Lacit. A fiu volt az, aki az előbb bejött.- Meglepetten/ Te itt vagy ?
- Laci: /a szmoking nadrág még rajta van, de a kabátját már levetette. Fehérbabos, kék dressinggownt visel/ Igen, apám !
- György: Azt hittem, hogy már régen lefeküdtél.
- Laci: Le akartam feküdni. De aztán mégis ébren maradtam.
- György: Miért ?
- Laci: Éppen a zsalut akartam betenni, amikor megláttam, hogy apám lent sétál a kertben. Erre kikönyököltem az ablakon és néztem, mit csinál.
- György: /szigoruan/ Leskelődtél utánam ?
- Laci: Nem leskelődtem. Csak néztem. Szeretem nézni magát, apa!

- György: /megveregeti a fiu arcát/ Jól van, Laci! - Eleget néztél. Most már fektüdj le.
- Laci: Sokáig könyököltem. Már fájt a könyököm a könyökléstől. Nem értettem, hogy mit akar apám a kertben? Aztán láttam, hogy le tetszik hajolni, kavicsokat tetszik fölszedni és a kavicsokkal dobálni tetszik az egyik ablakot!
- György: /haragszik/ Mégis leskelődtél utánam!
- Laci: /vergődve/ Ez nem volt leskelődés, apám. Csak kinlódás! /Kitör/ Én tudom, hogy kié az az ablak, amelyikre a kavicsokat tetszett dobálni!
- György: Fogd be a szád! El akarod fecsegni?!
- Laci: /gavallércsan/ Isten mentsen, apám!... /Nem tudja elnyomni a fájdalmát/ De millió ablak van a világon! Miért éppen ezt az egyet tetszett kiválasztani?!
- György: /mecsapja a fiut/ Féltékeny vagy rám?
- Laci: Kettős érzésem van, apám! - Először, minden nőt odaadnék édesapámnak! Másodszor mégis nagyon fáj, hogy éppen ennél az ablaknál találkoztunk! - Ez tragédia!
- György: /ravaszul/ Azt hiszed, hogy vén vagyok már? Hogy nincs jogom az ilyen bolondságokhoz?!
- Laci: Oh, dehogya, apám! Jól tudom én, hogy ki maga, apám?! Nem is félnék más konkurenciától! De azt tudom, hogy apával szemben el vagyok veszve!... Tessék mondani, régen... régen...?
- György: Mit dadogsz?
- Laci: /kinyögi/ Hányszor tetszett már kavicsokat dobálni erre az ablakra?
- György: Becsületszavamra, ma történt először! /Mecolyogva nézi a fiát/ Nagyon szereted ezt az asszonyt?
- Laci: /lehajtja a fejét/ Titokban akartam tartani!
- György: /legyint/ Mindenki tudja!

- Laci: Kicsoda? - Senkinek nem meséltem!
- György: Erzsébetnek megmondtad, hogy szereted! A kezét is megkérted! /A fiu vállára üt/ Jól van, öcsém! Ha hozzád megy a nő, kiadom az anyai örökszédet!
- Laci: Ne kinozzon, apám! Fűtyülök a részemre! Csak hülyeségből beszéltem róla Erzsébetnek!
- György: /barátságosan megfogja a fia fulét/ Föl a fejjel, gyerek! Ne félj, nem vagyunk konkurrenssek a nőnél! - A te érdekedben dobáltam kavicsot az ablakára!
- Laci: Nem értem, apám!
- György: Mindjárt megérted!... /Magyarázon/ Mondhatnám, hogy bujj el valahol és hallgasd meg, amit Erzsébettel beszélek! - Mert mindjárt idejön, hogy rólad csevegjünk! De azt hiszem, jobb ha itt maradsz és látod is. Hiszen a te dolgodban szeretnék valahogy dülőre jutni... /Jobbra néz/ Na! Itt is van már Erzsébet!

2. jelenet

Voltak, Erzsébet.

- Erzsébet: /valami nagyon finom, de azért rendkívül diszkrét pongyolában van. A lábán papucs. A frizurája is éjszakára való. Besiet jobbról. Amikor meglátja Lacit, meghökken, vissza akar fordulni, majd mégis előrejön. Laci felé, bosszusan/ Maga is itt van?
- Laci: /keservesen/ Itt! - Keziticsókolom. /Mehajlik./
- Erzsébet: /Györgyhöz - élesen/ Maga agyalta ki, hogy hárman legyünk?!
- György: Nem. A fiu gyanakodott rám. Leskelődött. Rajtacsipett, amikor az ablakát hajigáltam! Meg kellett mondanom az igazat! Szörnyen szenvedett szegény gyerek!... Azt

hitte, hogy nekünk kettőnknek... egymással...! Szóval, ki kellett tálal - nom!

- Erzsébet: Ejnye, de kellemetlen !
- György: Mért kellemetlen ? Essünk túl rajta!
- Erzsébet: /idegesen/ Micsodán ?!
- György: Azon, aminek a nyitányát már leját - szottuk. Maga megmondta, hogy Laci megkérte a kezét. En rögtön csatla - koztam hozzá! Most pedig... /gesz - tussal Laci felé/... az érdekelt sze - mély előtt megismétlem: Kérem, hall - gassa meg a fiamat! - Legyen a fele - sége!
- Laci: Apám !
- Erzsébet: /elhülve/ És ezt most is komolyan mond - ja ?
- György: Komolyan !
- Erzsébet: /elnyomott ingerültséggel/ Egész komo - lyan ?
- György: Nem szoktam visszavonni a szavamat!
- Erzsébet: Meggondolta?
- György: Meg! - És maga ?
- Erzsébet: Én most gondolkozom ! /Nézi a fiut/
- György: /feszülten figyel az asszonyt/ Nos ?
- Erzsébet: /kis szünet után, mintha a férfin akarna bosszút állni/ Hát kérem, rend - ben van ! Döntöttem !
- György: /türelmetlenül/ Nos?! Nos ?!
- Erzsébet: Tetszik nekem a fia! Feleségül megyek hozzája!
- Laci: /oldalt áll, szinte haptákban, most sem mozdul, csak a hang buggyan ki belőle, kamaszos rajongással/ Köszö - nöm szépen ! - Kezít csókolom !
- Erzsébet: Nagyon szívesen. Szóval, rendben va - gyunk ?!
- György: /ingerülten/ Tökéletesen !
- Erzsébet: Es mi fog most történni ?
- György: Aminek ilyenkor történni kell! /Kis - sé gunyosan/ Egyedül hagyom a szerel - mes mátkapárt!

- Erzsébet: /ijedten/ Komolyan mondja ?
- György: Komolyan mondom ! Mert azt olvasom le az orráról, hogy maga szeretne egye - dül maradni a gavallérjával !
- Erzsébet: Na, ha ezt olvassa le rólam, akkor csakugyan jó, ha elmegy! /Gesztussal/ Isten áldja !
- György: /a fiához/ Nahát Lacikám, vigyázz ma - gadra! - Mert ez a szép tündér ettől a perctől kezdve a menyasszonyod! /Gyorsan kimegy./

3. jelenet

Erzsébet, Laci.

- Laci: /leroskad egy fotelbe, mint akit letört a nagy szenzáció./
- Erzsébet: /jó messzi a fiutól, egy kanapéra ül. Nézi Lacit/ Fázik ? Ugy reszket, mint a kocsonya!
- Laci: Nem fázom ! Csak egy kicsit össze va - gyok kavarva! - Azt sem tudom, hogy fiu vagyok vagy lány!
- Erzsébet: /maliciával/ Remélem, hogy fiu ?
- Laci: Én is remélem. Mert most már fontos! /Törli a homlokát./
- Erzsébet: /szánakozva/ Vegyen jó mélyen léleg - zetet! Adjak egy pohár vizet ?
- Laci: Köszönöm, már rendben vagyok ! /Föláll./
- Erzsébet: Nézze kérem, oltsa el a nagy csillárt! Bánt a nagy világosság!
- Laci: /hátramegy a falhoz, megcsavarja a kap - csolót. Félhomály. Csak egy kis álló - lámpa ég a divány mellett, amelyen Er - zsébet ül. Ebben a pillanatban távoli mennydörgés hallatszik, villám fénye hasít végig a szobán./
- Erzsébet: Vihar van ?
- Laci: /kinéz/ Még nincs, de már jön ! - /Élén - ken, mint egy kitűnő diák./ Megjegyzem,

néha olyankor is villámlik, amikor csillagos az ég! - Nem minden elektromos kíséréshez kell föltétlenül vihar!

Erzsébet: Jó ez a kis villámlás, mi?! Legalább beszélgethetünk az időről.

Laci: Jaj, ne csufoljon! Ha tudná, mit értek?!

Erzsébet: Tudom! Meg van ijedve! - Tulságosan nagy adagot kapott belőlem! - Szeretted volna a kisujjamat! - Én pedig egészen a nyakába estem!

Laci: Éppen ez az isteni! - Csak nem tudom, hogy ilyenkor mit kell csinálni?! - Mondja meg maga!

Erzsébet: Én mondjam meg?

Laci: Hát persze, maga az...

Erzsébet: /közbeveg/ Igaz! Én vagyok az idősebb!

Laci: O! Dehogy! De maga már tudja! Mert maga már volt vőlegény!

Erzsébet: /komolyan/ Téved! Sok mindent csináltam életemben. De vőlegény még nem voltam soha!

Laci: /nagy kinban/ Menyasszonyt akartam mondani! Nem mindegy?

Erzsébet: /bólint/ Lehet, hogy mindegy!

Laci: Várjon, megmagyarázom, hogy vagyok most! - Észrevette már, hogy amikor az asztalra tesznek egy egész, nagy, kerek tortát, senki nem meri megszegni! Így vagyok én is. Nem merek belékezkenni ebbe a gyönyörű, nagy tortába! /A nőre mutat./

Erzsébet: /nevet/ Micsoda gyerek! - Mikor álmodott utoljára tejszinhabról?

Laci: /férfiasan/ Soha!

Erzsébet: /megindulva/ Jöjjön! Üljön ide! /A díványra mutat, maga mellé./

Laci: Oda?

Erzsébet: Igen! Fél tőlem?

Laci: /szenvédélyesen/ Én?! Magától?! /Az asszony mellé ül./

Erzsébet: /nézi a fiút/ Milyen szép fiú maga! Milyen tiszta a szeme! Ha tudná, micsoda értéke van az ifjúságának!... Borzasztóan tetszik nekem!

Laci: /haldokolva/ Erzsébet! Erzsébet! /Lezsuszik a pamlagról az asszony lába elé. A pongyolája szegélyét az ajkához emeli, mint egy rabszolga./

Erzsébet: Nem is olyan ügyetlen, maga zsivány! /Gyöngéden fölemeli a fiút, úgy, hogy az térdel előtte - halkan/ Tudom, hogy maga meg van ijedve. De én még magánál is jobban félek!

Laci: /suttogva/ Amíg engem lát, Erzsébet, ne féljen semmitől a világon!

Erzsébet: /halkan/ Saját magamtól félek! /A hangja lassan áttüzesedik, inkább önmagának, az érzékeinek és a lelkiismeretének beszél./ Mert csak egy hajszál választ el, hogy romlott asszony legyen belőlem!

Laci: /rimámkodva, rekedten/ Legyen romlott asszony, Erzsébet!

Erzsébet: /borzongva/ Lehet, hogy az volna a jó! ... Hogy egy ilyen év, egy óra, egy perc, tíz hosszú életet mérne! - /Fölnéz az égre/ ... Szent angyalok segítsenek meg! /Küzdök magával, végre nagyot, boldogot sóhajt./

Laci: /aggódva/ Most valami nagy baj történt!

Erzsébet: /megkönnyebbülten/ O, dehogy! Csak örülök, mert megfogtak az angyalok, nem engedték, hogy elmerüljek!

Laci: Miféle angyalok?

Erzsébet: A jó angyalok! Akik mindig fülelnek és ha valaki segítségért kiált, odarepülnek! Engem ezek az angyalok bosszantanak! Most valami zűrt csináltak nekem!

Erzsébet: /egészen megváltozott a hangja, meleg, derült, gyöngéd, szinte anyai/ Ne haragud -

jon rájuk, fiacskám! Magával is jót tettek ezek az éber angyalok! Nem engedték meg, hogy olyan dolog történjen velünk, ami nagyon rossz lenne később!...

Laci: /aggódva/ Klábrándult belőlem?!
Erzsébet: Inkább nagyon is megszerettem! Ugy szeretem, mint egy szelíd, nagy tó a vadkacsát, amelyik egy pillanatra leszáll rá és megérintette a hullámain!

Laci: /elégedetlenül/ Ez a tó dolog nem tesz nekem!

Erzsébet: Ne beszéljen! Hunyja be a szemét! - Hátlából megcsókolom! - Mert hiu vagyok, mert büszke vagyok rá, hogy megtetszettem egy kicsikét magának! /Gyöngéden megfogja a fiu fejét és megcsókolja az arcát, de minden érzékiség nélkül, mintha a mamája lenne./

4. jelenet.

Voltak, Edith.

Edith: /fiatal lányoknak való intézeti, fehér puplin háló pizsamában van, ahogy az ágyból kiugrott. Már egy pillanattal előbb bejött, csak nem vették észre. Látta a csókot. Megdöbbenve áll, nézve, a látvány szörnyű kínos lehet neki/

Erzsébet: /észreveszi a lányát, meghökken, ijedt, bosszus/ Mi az? Ki az? Te vagy az?
/Föláll, meggyújtja a csillárt/ ... Ma éjszaka senki sem fekszik le ebben a házban?... Mit keresel itt?

Edith: Magát. Mama!

Erzsébet: Mit akarsz tőlem?

Edith: Villámlott és mennydörgött! - Félek a villámlástól! - Fölriadtam és bemen -

tem a mama szobájába, hogy ott aludjak tovább. Nem találtam az ágyában mamát. Gondolkoztam, hogy hova tűnt? A csigalépcsőn égett a villany. A lámpa mutatta az utat és idevezetett!

Erzsébet: /idegesen/ Most azt hiszed, hogy az anyád léha asszony, aki éjszaka ki szokott osonni a szobájából, hogy fiatalemberekkel csókolózzék!

Edith: /szárazon/ Nem hiszek semmit, mama! - Mindenkinek lehetnek olyan magánügyei, amikhez másnak semmi köze! - De azért nagyon rosszul esett, amit láttam. Jobban szerettem volna nem látni! - El is akarom felejteni! - De félek, hogy nagyon sokáig fog tartani, amig elfelejttem!...

Erzsébet: /idegesen/ Ne akarj semmit elfelejteni! - Amit láttál, szabályos dolog volt! - Laci a vőlegényem! Feleségül megyek hozzája!

Edith: /spontán/ Lehetetlenség!

Erzsébet: Lehet, hogy furcsa, de igazi! - Már az apjával is megbeszéltük!

Edith: Ez borzasztó!

Erzsébet: Remélem, nincs kifogásod ellene, hogy férjhez menjek? Te rágtad mindig a fülemet, hogy még nagyon fiatal vagyok, férjhez kellene mennem! - Hát most megteszem!

Edith: /Lacira mutat - fölháborodva/ És ez a srác lesz a mostohaapám?

Laci: /sértődötten/ Pardon! Nem vagyok srác!

Edith: /csufolódva/ Hanem micsoda? Felnőtt ember?! - Mondja, mióta borotválkozik?

Erzsébet: /Edithhez/ Most jutott eszembe! Jó, hogy itt vagy! - Legalább egy füst alatt elintézhethjük a te részedet is!

Edith: /gőgösen/ Nekem nincs semmi részem, mama!

Erzsébet: Azt hiszed ? Tévedsz ! /Lacihoz/ Kérem, keresse meg az apját! Nem hiszem, hogy már aludna. De ha alszik, költse föl és azonnal hozza ide!

Laci: /szolgálatkészen/ Parancsára! Kezítcsokolom! /Kimegy./

5. jelenet

Erzsébet, Edith.

Edith: Nem tudom, mi szükség van itt az apára ? Hogy ő is igazolja, amit a mama mondott?! - Főlöszleges! - Nagyon el vagyok szomorodva! De azért tanu nélkül is elhiszem, amit a mama mond!

Erzsébet: Ne tedd magad, hogy nem sejtess semmit! Tudom, hogy mi van közted és a vőlegényem apja között! - Ez a te részed! - Vagy talán tagadni akarsz ?!

Edith: /lehajtja fejét/ Nem tagadom le! - Tök szerelmes vagyok abba az emberbe!

Erzsébet: /kiváncsian/ Mióta?

Edith: Kilenc éves lehettem, amikor beleszerettem !

Erzsébet: Hogyan kezdődött?

Edith: Nem tudom már! - Lehet az mama, hogy vannak kis bikák, akik sajátmaguk szeretnék kiválasztani a torreadort, aki leszurja őket ?

Erzsébet: Még jó, hogy én az ilyen kacskaringókat nem értem! - Azt mondd meg - bizonyos vagy benne, hogy szereted ?! - Mert az ember sokszor téved sajátmagában.

Edith: Bizonyos vagyok benne, mama!

Erzsébet: Miből gondolsz ?

Edith: Kicsit pikáns! Szégyellem megmagyarázni!

Erzsébet: Próbáld meg! Az anyád vagyok !

Edith: /gondolkozás után/ ... Azt komikusnak találnám és utálatosnak, hogy... például Jenővel, vagy akármilyen más férfivel

együtt aludjak... Irtózom tőlük!... Vele pedig boldogan aludnék együtt, akármilyen picinyke ágyban !

Erzsébet: Hallgass! - Tudod, milyen csuf, hogy ilyen dolgok járnak a fejedben !

Edith: Tudom, mama! - De akarattal mondtam a legcsufabbat! - Gondolok szebb dolgokra is!

Erzsébet: Inkább azokról beszélnél !

Edith: Kár lenne az időért, mama! "ő"... egyelőre nem nagyon érdeklődik irántam! Azt hiszem várnom kell tiz,ti - zenőt évig, amig hozzáfejlődöm !

Erzsébet: Csacsi vagy! Nagyon tetszel neki! El van kábulva az ifjuságoctól!

Edith: Ezt ő mondta, személyesen? Vagy csak a mama tippelt?!

Erzsébet: Ő maga mondta!

Edith: A hátam mögött?

Erzsébet: /elmosolyodik/ Igen !

Edith: /tőprengve/ Miért a hátam mögött beszélt? Hért nem a szemembe mondta?

Erzsébet: Régimódi ember! Tartja magát a formákhoz!... Ne törődj vele!... Az a fontos, hogy minden rajtad mulik! - Ha akarsz, hat hét múlva a felesége vagy!

Edith: Jaj de örülök ! Milyen pazar meglepetés!

Erzsébet: Nem veszem észre, hogy olyan borzasztóan örülnél !

Edith: Pedig örülök! - Nem mondom, egy kis átmenet jó lett volna! - Kicsit félek, hogy ilyen hamar vége lesz a legényéletemnek !

Erzsébet: Ha félsz, még visszatáncolhatsz! Még nem késő ! Gondold meg, kicsikém, alapsan! /Szorongva vár, érzik, azt szeretné, ha a lánya visszavonulna./

Edith: Hogy visszatáncoljak ? /Hirtelen ötlet-

tel számolni kezdi a pizzamája gombjain/ Igen... nem... igen... nem... igen!! /Egyre jobban tetszik neki a dolog/ ... Nem táncolok vissza!

Erzsébet: /kissé féltékenyen/ Miért olyan nagyon jó?!

Edith: Mert nagyon kíváncsi vagyok! És nagyon szégyelnék visszatáncolni! ... Egy kicsit még mindig félek... /Keresztet vet./ Majd csak megsegít az Isten! - En mindenestre igyekezni fogok, hogy jó tanuló legyek, jól vizsgázzak és a tanárom meg legyen elégedve velem!

Erzsébet: /gyanakodva/ Ez megint micsoda?! - Csak tudnám, hogy mikre gondolsz, amikor ilyen virágnyelven beszélsz?! /Az ajtó felé/... Na, végre! /A két férfi belép./

6. jelenet

Voltak, György, Laci.

Laci: Nem aludt még apa! Keresztretjtvényt fejtett!

Erzsébet: /szemrehányóan/ Volt hozzá nyugalma?

György: Albromin helyett vettem be azt a keresztretjtvényt. Idegcsillapítónak!

Erzsébet: Nem tudom, miért van szükség itt orvosságra? - Minden a legremekebbül megy! - En rendbejöttem Lacival! És a maga ügye is rendben van a kislánnyal!

György: /megdöbbenve/ Igazán?!

Erzsébet: Bizony, igazán! - Edith bevallotta, hogy kilenc éves kora óta szereti magát. És nincs más vágya, mint hogy sürgősen a felesége legyen! - /Foghegyről/ Azt hiszem, hogy valami rendkívüli

Laci: szakembert sejt magában szegényke! /izgatottan közbevág/... En övele... /Erzsébetre mutat/ ... és maga övele!

György: /Edithre és az apjára int/ Óriási! /a fiúhoz/ Kinevetsz!

Laci: Dehogyan nevetem ki! Maga all right, apám! /Edithre néz/ De ő?! - Ő engem lestrácozott! És most mit mondjak én?! - Egy gimnazista lesz a mostohaanyám!

Edith: Ez igaz! Még nem érettségiztem! /György felé/ Nagy baj?!... /Élénken/ Az sem baj, hogy pizzamában vagyok?! - Ha akarja, fölshaladok a szobámba és egy perc alatt átöltözöm arának!

György: /hápop, dadog, felelni sem tud zavarában./

Erzsébet: /a lányhoz/ Ne legyél olyan tüzes, Edith! Ő még nem nyilatkozott! /György felé/ Ez az utolsó pillanat! - Most még megmagyarázhatja, hogy tévedett, köszönöm szépen, nem kér belőlünk!

Edith: /Györgyhez, ijedten/ Kérem szépen, le ne csusztasson most, mikor már kompromittáltam magam! Nem tudnék többet a mama szemébe nézni, annyi mindent elkotyogtam neki!

György: /melegen/ Nem csusztatom le! - Csak azért dadogok, mert a saját erőmben vannak kéte-lyeim! - Elég jó lesz-e magának?!

Erzsébet: /Györgyhez/ Igyekezzék és akkor elég jó lesz neki!

György: Hát ez megnyugtató! /Komolyan/ Igyekezni fogok!

Erzsébet: /a fiúhoz/ Kedves Lacikám! Mi ketten zavarunk itt lenni - Adjunk egy ismerkedési félórát a gyerekeknek... Most már fölkiismerhet a szobámba, Akar egy barackot?

Laci: /lelkesen/ Akarok!

Edith: /gyorsan/ Ni, hogy örül a baracknak a srác!

Laci: /kiölti nyelvét Edithre/ Meee!

Edith: /számárfület mutat és ő is kiölti a nyelvét/ Meee!

Erzsébet: /Lacihoz/ Gyerünk! /Elmosolyodva/
Szerelmem! /A fiuval együtt kimennek/

7. jelenet

Edith, György.

Edith: /Fölkuperodik a kanapéra/ Érdekes!
Eddig én szentelenkedtem magával!
És amióta a dolog kezd komolyodni,
ugy félek, mint egy mezei nyúl!
/Leesik a lábáról a papucs./

György: /fölemeli a papucsot és nagyon gyön-
gében ráhuzza a lány lábára./

Edith: Milyen jó keze van. Milyen mesterien
csinálta!

György: Ahogy a papucsot föladtam? - Hát le-
hetett volna ezt rosszul is csinálni?!

Edith: De mennyire! Csinálhatta volna úgy,
hogy megijedek és elszaladok! - Kérem,
vigyázzon! - Higyje el, hogy a leg-
picibb érintés is olyan fontos ilyen-
kor, mint egy egész nagy operáció!

György: Ne juttassa az eszembe, drágám, mert
egy vasat sem fogok érni a lámpaláz-
tól!

Edith: Kezdje velem az ábécét! - Mert akár-
mennyit járt a szám, esküszöm, hogy
még egészen naiv csikó vagyok!

György: Ne féljen! Olyan óvatos leszek, mint
egy stréber sebész-professzor, akit
azzal bíztak meg, hogy vegye ki a ki-
rálykisasszony manduláit! /Leül./
Látja, milyen messzi ültem le?! Be-
szélgessünk! Hogy képzeled az éle-
tünket?!

Edith: Egyszerű. A jövő héten megesküszünk
és elutazunk valahová! Mondjuk egy
puszta szigetre, ahol csak ketten va-
gyunk. Nem maradunk sokáig a szigeten,
mindössze két-három évig. Akkor, mint

György: egy hosszú nyaralásból, barnára sül-
ve, visszajövünk az emberek közé...
/közbevág/ És maga elkezd flörtölni
a barátaimmal! Minden héten másik ga-
vallért kell majd agyonütnöm!
Edith: /elnyom egy kis ásitást/ Jól van.
Ütögesen agyon őket, ez nagyon jól
fog esni neked. Csak kettőt-hármat
hagyjon közülük életben, akikkel majd
kacsintok! /A fejét a kezére hajtja,
a szemét behunyja, jobban kinyújtózik
a kanapén, néhány pillanat múlva el
is szunnyad./

György: /fölláll, sétálva beszél/ Most mindaket-
ten térfáltunk! Pedig félek, hogy
ilyenformán fog alakulni az életünk!...
A puszta szigeten remélem, hogy még
megállom a sarat, mert, ahogy a mamá-
jának ígertem, szörnyen igyekezni fo-
gok... Ámbár drukkolok, hogy nem túl
jól festene rajtam a paradicsomi állat-
bőr és csak másodosztályu Ádám leszek..
Hanem később?!... Drága kis lányom, maga
még sokáig fölfelé megy, én pedig lefelé
ballagok máris! Magában egyre gyűlik az
energia, bennem pedig mindennap keve-
sebb lesz a nyersanyag! Nem sok idő mul-
va odajuthatunk, hogy ha megfeszülök sem
tudok egyebet adni, mint bölcseséget és
ékszeret. Maga pedig virágzó asszony
lesz, gyümölcsrel teli fa, akinek nem
bölcsesség kell, hanem egy izmos kertész,
aki leszedi az almáját! Nincs igazam?
/Közelér a kanapéhoz, a lányra néz, meg-
lepetve/ Hisz ez elaludt! /Föléje haj-
lik./... Hisz ez hortyog! /Megérinti a
lány vállát./ Halló, menyasszony! Éb-
redjen!
Edith: /fölrriad, nyújtózik egyet, röstelkedve/
Aludtam?!

György: Aludt bizony! - Mialatt én a vőlegényi szüzbeszédemet szónokoltam !

Edith: Haragszik ?

György: Egy kicsit meg vagyok sértve!

Edith: Ne haragudjék ! /Megdörzsöli a szemét/
... Ezentul éber leszek és figyelek!

György: /meleg részvéttel/ Hagyja, drágám! Ne dörzsölje ki az álmat a szeméből. Menjen és feküdjön vissza az ágyacskájába!

Edith: Hát lehet ? Nem muszáj a menyasszonynak negyvennyolc óráig étlen-szomjan virrasztania a boldogságtól?!

György: /mosolyog/ Dehogy muszáj, kicsikém !

Edith: Jaj de jó! Bevallom, hogy alaposan el vagyok ázva!

György: Menjen! Hajnalodik! Hűvös kezd lenni!

Edith: /föliáll a kanapéról/ Jól van! Megyek!
/Ásít/ És most kérem a bucsucsókot!

György: /mozdulatot tesz, hogy nekimegy a lánynak és összezsókolja, majd megfékezi magát/ Nem lehet! - Nem akarom !

Edith: Miért ?

György: /lehet, hogy ez csak kifogás/ Most dobtam el a szivaromat! Csupa nikotin a szám!

Edith: Igazán ? Jaj, de kár! Hát majd holnap! -
/Bucsura nyujtja a kezét./

György: Most megint megsértett!

Edith: Mivel ?

György: Egy szabályszerű menyasszonynak azt kellett volna mondani, hogy... /tréfás túlzással/... "mit bánom én, hogy szivarszagú! Szivarszaguan is szeretem!"

Edith: Ezt kellett volna mondanom ?!

György: Igen !

Edith: /még jobban túlozva/ Mit bánom én, hogy szivarszagú? Szivarszaguan is imádom!
/Mindketten nevetnek./

György: Jó álmat, kislány! /Nagy áhitattal homlokon csókolja Edithet./

Edith: /kedvesen, barátságosan/ Jóéjszakát,

György: vőlegény bácsi! - /Elmegy./
/az ajtóra néz, ahol a lány eltűnt, keserves arcot vág, megvakarja a fületövét, mint aki rzi, hogy nagy csávába került./ Vőlegény bácsi.....!

F ü g g ö n y .

- - -

-

.

2. k é p .

A szin ugyanaz, mint eddig, de most reggel van, két-három nappal az első kép után. Há-
tul, a terraszon, amelynek ernyőjét süti a
nap, megterített asztal látszik. Nem régen
reggelizhettek. A szobalány egészen hátul,
az asztalnál rakosgat, kimegy, bejön. Egyelő-
re semmiféle kapcsolata nincs a cselekmény-
nyel, legföljebb hallgatja a párbeszédet,
amely elől folyik. A voltaképeni színen a
Ház asszonya, a Ház ura, Jenő, Gyula és
Ilona ül. A Ház ura fehér kukorica nadrágban
és lüszter kabátban van, de a hátára mégis
rá van téve a nagykendő, bár meleg nyári
nap lehet. Most is köt. Hosszu ideig nem
szól egy szót sem. A Ház asszonyán könnyű,
nyári slafrokk, amikor kimegy, nagy karimáju,
rongyos, farmer szalmakapot tesz a fejére.
Jenő szörnyen elegáns, mint egy operett
talpig fehér nyári gavallérja. A nyakán pi-
ros gígló kendő. Gyula és Ilona fürdőkö-
penyegben van, most készülnek lemenni a pa-
takhoz.-

1. jelenet.

A ház ura, a ház asszonya, Jenő, Szobalány,
Gyula, Ilona.

A ház asszonya: Tíz óra. És még sem Erzsébet, sem
Edith, sem György, sem Laci nem jött le
reggelizni!

Jenő: Mért scrollta föl a nevüket? Ez, röviden
szólva, a menyasszonyok és vőlegények
különítményei!

Gyula: Alusznak még! Bizonyosan sokáig ébren

voltak éjjel és kettős rendekre fejlődve
turbékoltak valahol. A mama és a fiu itt!
- A papa és a kislány kint a kertben!

A ház asszonya: Mondok valamit! De nem szeretném, ha
pletykát csinálnának belőle!

Jenő: /méltatlankodva/ Azt sem tudom, mi az a
pletyka!

A ház asszonya: Én is olyan vagyok, mint minden vén-
asszony! - Szeretem, ha a népek párosodnak
és sokasodnak körülöttem! - Amikor a pará-
dés kocsis elvette a második szobalányt,
sirtam a boldogságtól! De ami most tör-
tént, az már émelygős!

Jenő: Sőt undorító!

A ház asszonya: Amikor Erzsébet bejelentette, hogy
férjhez megy Lacihoz, leültem ijedtemben.
És amikor öt perc múlva György közölte
hivatalosan, hogy feleségül veszi Edithet,
majdnem visítani kezdtem az idegességtől.

Jenő: Olyant már láttunk, hogy egy felnőtt asz-
szony eljegyzi magát egy kölyökkel. Ez
csak középszerűen szenzációs! De hogy u-
gyanezen a napon az asszony kiskorú leánya
gyűrűt váltson a kölyök triplán nagykorú,
őszhaju édesatyjával!...Ez már perverz!

A ház asszonya: Ez a helyes szó! Perverz! Imádom a
vendéget! De nem bántam volna, ha ezek
négyen inkább Balatonfüreden szerelmesed-
nek össze! - Ha nem sikerül a házasságuk,
el fogják átkozni a házamat, mert nálam
történt a baj!

Jenő: Pedig nem sikerülhet!

A ház asszonya: /sohajt/ Én is aggódom!

Jenő: Képzeld el, milyen röhögő kórus fog ki-
alakulni körülöttük az ismerősökből! -
Sőt nem is kellene ide ismerősök! - Vad-
idegen emberek röhögni fognak rajtuk.
Röhögni fog a hotelportás, amikor majd
Erzsébet és Laci, a nászutjukon, házaspár
gyanánt fognak megjelenni a recepció-

ban! Es titokban röhögni fog a pincér Györgyön és Edithen, mialatt kiszolgálja őket egy intelligens pesti vacsorahelyen.../Gesztussal./ Á, kérem! A világ meg fogja kontrázni amit ezek csinálnak!

Gyula: En nem vagyok ennyire megijedve. Mind a négyen gazdagok! - Es a világ rendkívül türelmes a gazdagokhoz!

Ilona: Én pedig szerelempárti vagyok! Ha jól esik nekik, amit csinálnak - áldásom rájuk!

Jenő: /gunyosan/ Maga szerelempárti?!

Ilona: /kicsit ingerült/...Az vagyok bizony! Magára sem haragszom, pedig már napok óta suttogja a fülemben, hogy itt szűk a hely, nem lehet mozogni, de majd Pesten, ha nagyon egyedül érzem magam, hívjam föl telefonon, majd megvizsgál és összebujunk és a fürdőszobáját is megmutatja...Kérem ne kacsingasson és ne integessen, hogy vigyázzak, régen elmeséltem már az uramnak!

Gyula: /derülten/ Este, lefekvés előtt mesélte el. Épen fogat mostam. Akkorát nevettem, hogy lenyeltem a szájvizet!

Jenő: /megszéppenve - a férj felé/ Idefigyelj! Megmagyarázom!

Gyula: Kár a benzinért! Nekem akarod megmagyarázni, mit jelent, ha egy asszonyt arra főzünk, hogy telefonáljon, amikor egyedül érzi magát?! /Nevet./

Jenő: /megkönnyebbülve/ Látom, hogy nem értetél félre és nem haragszol!

Gyula: Dehogyan haragszom, pajtás! - Csak akkor dühöngének, ha féltékeny volnék rád! /Lesajnálva/...Csakhogy nem tudok ám féltékeny lenni rád, angyalom! /Föláll, alaposan megnézi Jenőt./... Nézlek, nézlek, de akárhogy igyekszem, nem megy a

féltékenységi...Pedig milyen gyönyörű a csábkendő a nyakadon!
Ilona: /föláll/ Hagyjuk őtet a kendőjével, pucurkám! - Gyerünk fürödni! /Elmennek - hátul./

A háza asszonya: /csatlakozik hozzájuk/ Én pedig horgászom egy órácskát! /Az asztalnak van támasztva a horgászó botja, fölveszi, fejére teszi a széles szalmakalapot - ei, hárman./

2.jelenet.

Jenő, a Ház ura, Szobalány.

Szobalány: /abban a pillanatban, amikor a távozók eltűntek, bejön, keresztülmegy a színen és igazán valamit az asztalkán, amely elég messzi van Jenőtől./

Jenő: /mohón követi szemével a lány mozgását/ Jöjjön ide, Lujza! /Megtörténik./... Hozzon egy pohár ásványvizet!

Szobalány: /elhozza az ásványvizet, leteszi/ Méltóztassék! Méltóságos ur!

Jenő: /nem iszik/ Most hozzon egy fogpiszkálót!

Szobalány: /hozza a fogpiszkálót/ Tessék parancsolni!

Jenő: /nem nyúl a fogpiszkáléhoz/ Kérek egy konyakot! /A szeme kidülled, úgy nézi a lányt./

Szobalány: /kacéran/ Mért tetszik külön küldeni mindenért, méltóságos ur?! /Nem megy a konyakért./

Jenő: Mert szeretem nézni, ahogy járkál! - Szép a bokája!

Szobalány: /szerényen/ Az igaz, hogy eddig még kevesen panaszkodtak a lábamra!

Jenő: Azt elhiszem! Maga a legjobb nő ebben a házban!

Szobalány: e, méltóságos ur, hiszen olyan gyönyörű hölgyek vannak itt!

Jenő: Hölgyek! - Nekem nő kell!
Szobalány: /pukkedlivel/ Köszönöm szépen, méltóságos ur!
Jenő: Tudja mit? - Holnap nagyon korán hozza föl a szobámba a reggelimet!
Szobalány: /szolgálatkészen/ Hány órakor?
Jenő: Mondjuk...éjfél után egy és kettő között!
- Megértett?
Szobalány: /egyszerre elkezd szögediesen és másféleképp is tájszólásban beszélni, affektálva huzza a száját/ Mög, méltóságos ur! Nem estöm a fejem lágyára!
Jenő: /bámul/ Mért beszél egyszerre szögediesen? Eddig nem beszélt "ö" betűvel!
Szobalány: Óvatosságból, kéröm!
Jenő: Nem értem!
Szobalány: Ugyanis kéröm, sejtögetöm, hogy az öreg méltóságos ur nagyot hall, de félök, hogy a szájamról leolvashatja a beszédömet. Hát inkább elferdítöm a bötüket!
Jenő: /gesztussal/ Süket, akár az ágyu!...
/Sürgetve./ Na! Gondolkozzéki!
Szobalány: Töröm a fejömet...De nem szeretöm az ilyen rövid, nyári dögökat, kéröm!
Jenő: Lehet, ez hosszú is, Lujza! - Hosszu, téli dolog! Én régi gyémántköszörüs vagyok. Hátha eszembe jut színésznöt csinálni magából!
Szobalány: Jau vóna, méltóságos ur! Szegény lánynak egy kis segítség. A méltóságos ur is kedvemevaló. Látom minden reggel, ugy fekszik a selyemköntösibe, mint egy festmény...a holmija is olyan gusztusos, a szép cipői a sámfán, az ezüst keféje, a krokodilusbőr táskája...belé lehetne bolondulni a méltóságos ur holmijába...Es mégsem megy kéröm. Félok!
Jenő: Mitől fél?
Szobalány: Mőgláthatnak! Főlriadhat valaki, ahogy lábom alatt reccsen a parkett. Jaj kéröm, mégse tessék engöm itt az öreg méltóságos ur tövibe szorongatni! Hátha mégis mögérti!

Jenő: Dehogy érti meg! Nemcsak süket! Hanem hülye is szegény!
A Ház ura: /aki mindedig szorgalmasan kötött, most megszólal. Nagyon nyájasan, boldog kárörömmel/ Időszaki süket vagyok! Minden héten van egy nap, amikor hallok! Ma éppen hallok!... És amikor hallok, mindent megérték! /Gonosz örömmel/ Ezt is értettem! /Kuncog./ Szép lány a Lujza! /Mindezt úgy mondta el, hogy közben szakadatlanul kötött, csak néha pislogott föl a munkájáról./
Szobalány: Jesszuskám! /Elszalad./

3. jelenet.

Jenő, a Ház ura.

Jenő: /ijedten/ Remélem Béla bácsi, nem ad ki?! - Borzasztó kínos volna!... Hogy éppen én... egy ilyen ember, mint én!... Egy ilyen tiszta ember!... /Dadog./
A Ház ura: /maliciával/ Amikor ébren vagyok, hallgatók! - De álomban mindig beszélek! Li szoktam mondani, amit ébren hallottam! Az Isten áldja meg Béla bácsi, nagyon vigyázzon!... /Hirtelen oldalt fordul, más hangon./ Jó reggelt! Jó reggelt! Mátyás király lustái!

4. jelenet

Voltak, Erzsébet, Edith, György, Laci.

Erzsébet: /A menyasszonyok és vőlegények bevonulnak/ Jóreggelt! Kapunk még reggelit?
Laci: /hátraint/ Ott van az asztalon! Ide érzem a tej szagát! /Hátramegy./
Edith: Jóreggelt aranyos Béla bácsi! /Megcsókolja az öreg urat, hátrafut./

György: Jóreggelt! /Erzsébettel együtt hátra-
megy. Mind a négyen leülnek az asztal-
hoz, látszik, hogy esznek.
/A szobalány megjelenik, kiszolgál-
ja őket./

Jenő: /kiabál hátrafelé./ Összebeszéltek, hogy
mindannyian egyszerre keltek föl?!

Erzsébet: /hangosan/ Én ébredtem föl a legkorábban.
Aztán átkopogtam a többiekhez! /Eszik./

A Ház ura: /babrál a kosarában/ Összegabalyodott a
pamutom, Jenő. /Jenőhöz/ Tartsd a keze-
der, hogy legombolyítsam!

Jenő: /sértődötten/ De Béla bácsi, ez nőnek,
vagy gyereknek való mulatság! Hívja
Edithet, vagy Lacit! - Én férfi vagyok!
A Ház ura: Azok most menyasszonykodnak és vőlegény-
kednek! - Te ráérsz! - /Fenyegetően/
Tartsd a kezedet, vagy különben mesélek!
Jenő: Jaj, Béla bácsi, ne bántson!
A Ház ura: /kiabál, hátra, a terraszra/ Figyelje-
tek ide egy kicsit, most mesélni akarok!
- Volt egyszer, hol nem volt, volt egy
gyönyörű szép szobalány, úgy hívták, hogy
Lujza!...

Jenő: /rémülten/ Hallgasson, Béla bácsi! Itt
van már a kezem! /Odatartja a kezét./

A Ház ura: Az más! /Ráteszi a pamutot Jenő kezére,
gombolyítani kezdi a szálát/

Erzsébet: /kiabál/ Hogy van tovább?! Mit csinált
az a világszép szobalány?!

A Ház ura: Micsoda szobalány?

Edith: /ordítva/ Akiről mesélni tetszett!

A Ház ura: Én nem meséltem soha szobalányokról!
/Jenő felé pislant./ ..Na, ki vagyok
én?!

Jenő: /suttogva/ Köszönöm szépen!
/A társaság befejezte a reggelit,
előrejönnek./

Erzsébet: /egészen közelről az öreg ur fülébe
üvölt/ Hol van Judith?!

A Ház ura: Ma füles napom van. Nem kell kiabálni
rámi!

Erzsébet: /suttogva ismétli/ Hol van Judit?

A Ház ura: Elment horgászni! /Fölkáll./ Én is me-
gyek és nézem! /Jenőhöz, aki le akar-
ta tenni a kötést./ Le ne tedd! Gyere
velem halat fogni! /Közben csavarja a
fonalat./

Jenő: De én nem akarok halat fogni, Béla bá-
csi!

A Ház ura: /szigoruan/ Muszáj! Mert különben me-
sélek! /Gombolyítja a fonalat. És a kö-
tésnél fogva, mint egy rabszolgát, ki-
viszi magával a szinről Jenőt./

5. jelenet.

Erzsébet, Edith, György, Laci.

Laci: /fehér nadrágban, fehér nyári szvet-
terben van, a mellén nagy, piros be-
tűk, az egyetem betűi, ilyenek az an-
gol kollégiumokban a fiuk./ Mit fo-
gunk csinálni egész délelőtt? Uszunk,
tenniszezünk, vagy csak mászkálunk?

Erzsébet: /nyári dresszben, ahogy a színésznő
izlése diktálja./ Ne csináljunk ter-
veket! Örüljünk minden terv nélkül az
életnek! /Boldogan kitarja a karját./

Edith: /fehérben, a lábszára csupasz, fu-
szeklit visel, kurta szoknyát./ A ma-
ma alaposan meg van pendülve, amióta
menyasszony! /Laci mellett áll, neki-
támaszkodik, a vállára teszi a karját,
mintha a fiu lenne a párja. És a "fel-
nőttek" is folyton egymás közelségét
keresik./

György: /az asszonyhoz/ Ez igaz! Három napja
vagyunk így, ahogy vagyunk és maga min-
den nap szebb lesz! Tegnap este egyfor-

ma ruhába volt öltözve a lányával. Három lépéssel előttem mentek, karonfogva... Ha egyforma színű lett volna a hajuk, becsületesemre nem tudtam volna megmondani, melyik a jövődöbéli anyósom és melyik a menyasszonyom ?

Edith: /Györgyhöz/ Akkor rossz szeme van! Mert, sajnos, a mama alakja ezerszer jobb, mint az én alakom !

Laci: /hátbavágja a lányt, hogy csak úgy nyekken./ Ne nyávogjon ! Magának is egészen türhető az alakja!

Edith: Nem nyávogok! /Visszabokolja a fiut./

Laci: De nyávog! /Ujra hátbavágja a lányt./

György: /a fiához, tréfásan/ Hallja-e, uram? Ne üsse a menyasszonyomat!

Laci: /összeveri a tenyerét, mintha a hibát akarná leporolni róla/ Oppardon ! Ezer bocsánat! /Edithhez./ Fájt?!

Edith: /Lacihoz/ Nem fájt! De nagy szentelenség volt! - Hogy mer kezét emelni az anyjára ?! Hisz eldöntöttük már, hogy én vagyok a mostohaanya!

Laci: /a lányhoz/ Ez igaz! De az is igaz, hogy én meg a maga mostohaapja vagyok! - És ezen a címen akkor rakhatom el, amikor akarom !

Erzsébet: Jól össze vagyunk keverve, annyi bizonyos! A lányomnak a menyé leszek, sőt ha jól kombinálok, még a mostohalánya is! - /Györgyhöz/ Azt sem tudom hirtelen, hogy magával milyen rokonságban leszünk ?!

György: Várjon, kiszámítom! Ha Edith a feleségem lesz, maga lesz az anyósom ! Ez világos! Mi ketten nászok lennénk, ha a fiam nem lenne a feleségem anyjának a férje! - De az én feleségem a fiam feleségének a lánya, így a saját fiam...

/Megdöbben és összezavarodik/ ... Lehetséges, hogy a saját fiam nemcsak az apósom lesz, hanem a mostohaapám?!

Laci: /az apjához/ Nem tudom, kedves vóm-uram! De ne féljen, rendesen fogok bánni magával!

Edith: Nem bánok semmit! Csak azt nem szeretném, ha valamelyikünk a másiknak az ánya lenne! - Nem tudom, hogy mit jelent ez a szó, de nem tetszik nekem! Mindig a térdével szokták emlegetni!

Laci: /a homlokára üt/ Hopp, pardon, bocsánat! Valami rémes dolog jutott az eszembe!

Erzsébet: Micsoda rémes dolog?!

Laci: /Erzsébethez/ Bocsánatot kérek a pimaszságomért, de ugyebár föl lehet tenni, hogy ha mi ketten férj-feleség leszünk, esetleg gyerekünk is születhet?!

Erzsébet: Hát itt van a rémes ügy, kérem. Mert kérem, az a gyerek, akit mi ketten szülünk... mije lesz az édesapámnak ?!

Megálljon ! Megbolondulok!... Az a szegény kisbaba abban a pillanatban ahogy a világra jön, a saját nagyapjának az unokabátyja lesz... nem is az unokabátyja, hanem a sógora, a testvére, a nagyapja mostohaapja!... És a lányom gyereke, aki nek az én unokámnak kellene lenni, ha fiu lesz, az apám lesz, ha lány lesz, az anyám lesz!... És micsodái ennek a mi gyerekeink, az ő gyerekeinek ?!...

/Megfogja a homlokát/... Hagyjuk abba, mert beleőrülök! /Györgyhöz/... Inkább jöjjön, beszéljünk józan dolgokról! - Tudja, hogy egész tisztességes hozományom van ?! A fia kitünő partit csinált velem !

György: Még pénzt is kap a csibész!?, hogy irigylem !

Erzsébet: Igazán? Irigyli?! Különbön elhiszem, mert

én is rettentően irigylem a kislányomat!
/Összekarolnak és hátul kimennek./

6. jelenet.

Edith, Laci.

Laci: /a távozók után int/ Na, itt van! Megint elvitték egymást sétálni!

Edith: Tényleg furcsa, hogy mindig így alakulunk meg! - Ők ketten és mi ketten!

Laci: A végén meg fogjuk szokni!

Edith: Félek, hogy maga már meg is szokta!

Laci: Hogy én megszoktam?! - Milyen marhaságokra gondol!

Edith: Ne ugráljon! Mert akárhogy ugrál, mégis észrevettem, hogy maga szívesen marad velem! Szinte örül neki, amikor a papája elviszi a mamámat!

Laci: Fantasztikus alak maga! - Maga örül neki, amikor ők elmennek, mégis rám akarja tukmálni, hogy én örülök!

Edith: Tudja mit? Egyikünk se ugráljon! Valljuk be mind a ketten, hogy örülünk, amikor együtt maradunk! Ami elég piszok dolog, mert az anyám és a maga papája most is bizonyosan csak rólunk tanácskoznak...

Laci: /közbevág/ Mondja, Edith! - Mért mondja maga mindig azt, hogy: "a maga papája"? - ... Az én apám a maga vőlegénye. Mért nem mondja, hogy a "vőlegényem"!

Edith: Mert észrevettem, hogy még maga sem mondta egyetlen egyszer sem az anyámról, hogy a "menyasszonyom"... Mindig azt mondja róla, hogy a "maga mamája"! Ez igaz. Nem jár rá a szám! Egy kicsit be vagyok gyulladva!

Laci: /meleg köhögéssel/ Kérem szépen, nagyon vigyázzon a mamámra! Ne tegye bol-

Laci: dogtalanná! /Leül elől, egy kanapéra./ /a lány mellé ül./ Ezt most olyan hangon mondta, mintha sviháknak tartana. /Jellemesen/ Ne féljen! Nem vagyok svihák! És mindent meg fogok tenni, ami emberileg lehetséges!

Edith: Látja, éppen ez az, amitől félttem! - Maga most úgy beszélt, mint aki becsületszavát adja, hogy korrektül fogja teljesíteni a kötelességét!

Laci: És ez miért baj?

Edith: Mert a mamának nagyon finom ösztöne van és szörnyű boldogtalan lesz, ha erre rájön.

Laci: Azt hiszi?!

Edith: Hát persze! Nem esik jól az embernek, ha észreveszi, hogy korrektségből szeretik!

Laci: Értem! - /Gesztussal a szíve felé/ ... Többet kellene adnom innen! /Letörve/... Nem megy! Amikor még nem volt szabad, ment volna! Amióta muszáj... nem megy! Ez tragikus! /A homlokát a tenyerébe hajtja./

Edith: /gyöngéden/ Kedves fiam! Eddig azt hittem, hogy csak csinos fiam, akire jó ránézni, de semmi több... mióta együtt lógunk, rájöttem, hogy esze is van és lelke is... Hisz ez természetes... Ha nem lenne magában valami mágnes, a mama nem vette volna észre!... A mama olyan finom, olyan bájos, olyan gyönyörű... /simogatja a fiam haját./... Mondja, drágám, miért olyan nehéz a szíved a szegény mama miatt?!...

Laci: /megfogja a lány kezét/... Azért, édes! Mert maga jó és okos! Mert tudja, hogy milyen rettegetés és rendetlenség van bennem! Mert sejti, hogy én is reszketek a papa miatt! "Az előtt" az apámat a legnagyobb embernek tartottam... Aztán,

amikor maga melléje állt, egyszerre kicsi lett, féltetni kezdtem!...
/A lány vállára teszi a karját/ Maga friss, kíváncsi, sebesen jár, mint az erdőben az őz! Mondja drágám, hogy fog lépést tartani magával az apám?
/Megcsókolja a lányt./...Könyörgök, maga is vigyázzon rája, drágám! /Most már rendesen átöleli és folyamatosan csókolgatja Edithet, egy különösen nagy csók után megriad, mélységes lel- kifurdalással./...Utolsó rongy alak vagyok! Az apám menyasszonyát ölelgetem és csókolgatom! - Ne tűrje!
/kétségbeesett szenvedéllyel/ De tűröm! Mert én is utolsó rongy alak vagyok! - Jólesik, amikor a mama vőlegénye megcsókol! /A fiu karjába veti magát./

Edith:

F ü g g ö n y .

- - -

Harmadik felvonás.

Szin: mint az előbb, tíz perccel a második felvonás után.

1. jelenet.

Edith, Laci.

/A fiatalok össze vannak ölelkezve. A csók komikusan hosszú ideig tart, egészen addig, amíg a nézőtér nyugtalan- kodni nem kezd. Eleinte a fiu az ak- tiv, aztán a lány kerekedik felül a csókban./

Laci:

/levegő után kapkodva bontakozik ki a csókból. Fölkáll, izgatott nyolccasok- ban végigsétálja a szobát - kétségbe- esve/ Atyauristen! Végem van! Nem tu- dom, hogy mit csináljak?! - Benne va- gyunk a legnagyobb tragédiában! /Gyor- san visszaül a diványra, a lány mellé, belecsókol./

Edith:

/a csók után, félénken/ Ugye, hogy van egy kis kulturám?

Laci:

Nincs, drágám! De én éppen az ügyetlen- ségét imádom! Torkig vagyok már a tech- nikás nőekkel!... /Mefogja a homlokát, az előbbi kétségbeeséssel/ Atyauristen! Duplán hibás vagyok, mert magát is bele- rántottam a tragédiába! /Felugrik, majd újabb izgatott körséta után visszaér a diványhoz/ Eh! Apré mois la Deluge! /Leül, belecsókol a lányba./

Edith:

/a csók után, oktatóan/ Nem "la" Deluge! - "Le" Deluge!

Laci: "La" Deluge! - Deluge nőnemű!
Edith: Himnemű! - Fogadjunk! /Nyujtja a kezét./
Laci: Fogadjunk, hogy nőnemű! /Belecsókolva a lányba, a csók után/ Most eszembe jutott, hogy mit kell csinálni!
Edith: Hála Istennek! Mert az én eszem nem működik!
Laci: Egyszerű dolog! Megölöm magam! - És a gyászév alatt maga is kimászik a csávából!
Edith: Nem jó! Nem akarom, hogy meghaljon! Akkor inkább én halok meg! A nőkhöz sokkal jobban illik a halál!
Laci: /büszkén/ Csacsi beszéd! - A meghalás férfiak dolga!
Edith: Tudja mit?! Haljunk meg mindketten! - Bepakolom a hálópizsamamat a neceszereembe. Elszöktünk. Elmegyünk Miszkolcra vagy Szolnokra. Vagy beszélünk Pesten egy hotelba. Maga idegen nevet ír a vendégkönyvbe, engem a feleségének jelent be. Bezárkozunk a szobába. Én hozok magammal altatót. A mama fiókjában van egy negyedkiló. Lefekszünk. És amikor másnap délben rántörök az ajtót, már vége mindennek! Ezerszer olvastam ilyesmit az ujságban!
Laci: Ez sem jó!
Edith: Miért? Én remeknek találom!
Laci: Remeknek találja, mert nem tudja, hogy milyen undok a klórmészszagu idegen ágy. És sejtelve sincs róla, hogy mi mindent csinálnak a halottakkal! - Rendőrség! Halottkém! - Nem, Edith! Ebbe nem megyek bele. - Egy magányos, halott férfi, elegáns dolog! - De ketten együtt - tulzás.
Edith: Jól van! - Maradjunk élve! - Azt is le-

het csinálni, hogy nagyon elhuzzuk a dolgot!
Laci: Mit huzzuk el?
Edith: Az esküvőinket! - Addig huzzuk-halogatjuk, amíg talán szerencsésen el is maradnak. A partnereink észreveszik, hogy nem nagyon akarunk esküdni. Erre megszégyellik magukat és nem forsziroznak bennünket!
Laci: Milyen ravasz maga! Kezdek félni magától!
Edith: Maga azt hazudhatná, hogy valami női ügye van. Kiméleti időt kérne a szakitáshoz!
Laci: /nagyozolva/ Ez nem is volna hazugság! Sajnos, három nő is lóg rajtam! /Sóhajjt, gesztussal/ Szegények!
Edith: Én pedig jajgatnék, hogy beteg vagyok. Valamim fáj belül, ahol nem lehet megnézni! - Mi baja lehet egy ilyen lánynak, mint én? - Legyek szívbeteg?
Laci: /tudományosan/ Ne legyen. A cardiogram elárulná, hogy szimulál.
Edith: Hát akkor köszvényes leszek! Azt olvastam valahol, hogy a köszvénynek nincs semmi külső jele. Csak nagyon fáj. Üvöltözni fogok a fájdalomtól, ha a doktor hozzányúl.
Laci: És mi történne ezalatt kettőnkkel?
Edith: /józanul/ Mi történhetne? A mi dolgunk menne tovább, ahogy az ilyen dolgok menni szoktak!
Laci: /megdöbbenve/ Egyre jobban félek magától! - Csupa csalás, hazugság és ámtás!
Edith: /egyszerűen, szárazon/ Igaza van! Aljas vagyok és hitvány vagyok! Most megismert! De ilyennek kell elfogadnia! - Ha megutált, hát mondja meg rögtön! - Ne szédítsen engem is, mint az anyámat!

Laci: /bölcsekedve/ Ne mondjon ilyeneket, drágám! Maga nem hitvány. Csak nő. Csak érezni tud. De én férfi vagyok. Észlelni! Maga a természeténél fogva nem tud gondolkozni. Én a természetnél fogva gondolkozom! - Mialatt csókolóztunk is gondolkoztam!...

Edith: Maga azalatt gondolkozott?! Nahát, én nem gondolkoztam!

Laci: Nem tehetek róla! Az agyam szakadatlanul jár, mint egy dinamó! A jövőbe nézek! Fontolgatom az esélyeket! És kezdem látni, hogy itt csak egy megoldás van!

Edith: Mi az a megoldás?!

Laci: /nyomatékosan/ Az őszinteség! - Kegyetlen dolog, de nincs más! - Meg kell mondanunk nekik a meztelen igazságot.

Edith: Nem bánom! Mondjuk meg! - Mikor beszél velük?!

Laci: Én beszéljek? - Beszéljen maga!

Edith: Maga beszéljen. Maga a férfi!

Laci: /megvakarja a fületövét/ Tudja mit? Felezzünk! - Az apám elé odaállok! Mert mi történhet? Legföljebb megöl. Annyi baj legyen! De a mamájának semmiesetre sem mondom meg, hogy nem veszem feleségül. Mert esetleg sirvafakadna. És abba beleőrülnék!

Edith: /keményen/ Jól van! Az anyámmal majd beszéllek én!

Laci: /meglepetve/ Milyen kegyetlen volt most a hangja! Mintha gyűlölné a mamáját!

Edith: /töredelmesen/ Akar belém látni egészen? Akar förtelmet látni?!

Laci: /melegen/ Vetkezzék le előttem nyugodtan, Edith! Mindent megérték!

Edith: /nagyon intenzíven. A hangja, a szöveg

szerint a gyűlölet és gyöngédség közt váltakozik./ Hát akkor bevallom, hogy az előbb csakugyan gyűlöltem az anyámat! Csak egy pillanatig tartott, már elmúlt! Most újra az övé vagyok az egész lelkeimmel! Imádom! Ha szüksége lenne rá, oda tudnám adni neki minden csöpp véremet! Ha megégne és nyers bőr kellene neki, megnyuzatnám magam, hogy rátegyék a bőrömet! Így vagyok, ha egyedül gondolok rá! - De ha magára nézek, félek, hogy újra gyűlölni kezdem! - Maga nem gyűlöli az apját énmiattam? Ne követelje tőlem Edith, hogy gyűlöljem az apámat! - Sajnálom! - Félek, hogy megsebzem azzal, amit mondani fogok neki! - Talán bánatosan fog rá nézni! - Apámnak olyan szeme van, mint egy hü, nagy kutyának!

Laci: /megvetően/ Nem is tudnak maguk férfiak szeretni! - Mindig egymást sajnálják!

Edith: /komolyan/ Azt hiszem, drágám, hogy jó szerelmes leszek! De nekem nehezebb szeretni, mint magának! Én vagyok a him gorilla. Gondolnom kell mindenre. Az egész világra. Mert maga van a közepében. /Ezt séta közben mondta, közben egészen hátrament, kinézett a kert felé - más hangon/ Az apám a mamájával együtt lent ül a lugasban! - Beszéljünk velük rögtön?

Laci: /elgyávulva/ Most rögtön?

Edith: /bátran/ Essünk túl rajta!

Laci: Bizisten úgy félek, mint a fogorvos rendelőjében!

Edith: Nem tudom, milyen az! Nincs egy rossz fogam sem.

Laci: Nekem sincs. /Vicsorit, mutatja a fogát/ Soha nem voltam fogorvosnál. De elképzelem, hogy szörnyű lehet!

Laci: Hát hívjam őket ?
 Edith: /elszántan/ Hívja!
 Laci: /zavartan próbálkozik/ Hej... ej...
 hrrr... /Edithhez/ Kiabáljon maga, drá-
 gám! Meghültem! Valami zavar van a
 gégémnél!
 Edith: Rendben van! Kiabálok én! /Hátramegy
 a terraszra, tölcsért csinál a tenyeré-
 ből, kiabál a kert felé./ Hallo! Hallo!
 Mama kérem, mi menjünk oda, vagy maguk
 jönnek ide?! - Mert valami fontosat sze-
 retnének mondani! /Szünet/
 Laci: /trémázva/ Mit csinálnak ?
 Edith: Intettek, hogy jönnek! /Előrejön, a fiu
 mögé áll./ Én már kiabáltam. Most maga
 menjen előre.
 Laci: /előremegy a figyelő pontra - jelenti/
 Most jönnek. Most megálltak!
 Edith: /oldalról/ Még állnak ?
 Laci: Állnak!
 Edith: /kis szünet után/ Még mindig állnak?
 Laci: /jelent/ Most újra megindultak. /Druk-
 kolva/ Rém lassan jönnek. De a végén még-
 is ide fognak érni!
 Edith: Ne szurkoljon így! - Én már nem félek egy
 csöppet sem!
 Laci: /jelent, ijedten/ Most értek a lépcsőkhöz!
 Edith: /bátorítóan/ Mit fél? Ne féljen! /Közben
 ő maga az ajtóhoz somfordál, kiszalad/
 Laci: /büszkén/ Én félek?! /Megfordul, látja a
 lányt kiugrani az ajton, megrettenve/ Meg-
 álljon! Ne hagyjon itt a pácban! /Edith
 után rohan. A szin egy pillanatig üres./

2. jelenet.

Erzsébet, György.

Erzsébet: /besétál a terrasz felől, - óvatosan kö-
 rülnéz/ Hol vannak ezek a gyerekek ?

György: /kinéz a hallba nyíló ajtókon/ Nincs itt
 senki!
 Erzsébet: Pedig innen kiabáltak! /Leül a diványra,
 amelyen az előbb Edith ült./ Lehet, hogy
 nem értettem jól, amit mondtak. /Megdör-
 zöli a homlokát/ Nem csoda! Egészen oda-
 vagyok!
 György: Én elviszem Edithet Erdélybe.- Maguk ne
 menjenek nászutra! Maradjanak Pesten!
 Nagyvárosban lehet legjobban elbujni az
 emberek elől! -
 Erzsébet: Hagyja abba, kérem! - Nem bírom tovább!
 - Napok óta fecsegünk esküvőkről, nász-
 utakról, ebédlő berendezésekről... amikor
 mindaketten jól tudjuk, az első perctől
 kezdve tudjuk, hogy ezekből a tervekből
 nem lesz semmi! - Én tudom, hogy maga nem
 veszi el a lányomat! - És maga tudja, hogy
 én nem fogok feleségül menni a fiához!
 György: Szegény kis csirkéink! Hogy kétségbe lesz-
 nek esve!
 Erzsébet: Laci hamar elfelejt engem! De Edith sokáig
 fog szenvedni! Talán örökké! - /A férfire
 néz/ Mert magát nagyon lehet szeretni!
 György: Magát lehet szeretni, Erzsébet! - Magát!
 /Leül az asszony mellé/ Semmiesetre sem
 tudná megszeretni a fiamat?! - Olyan
 derék fiu! - /Szorongva várja a választ./
 Erzsébet: /szárazon/ Nem tudnám megszeretni! - Más
 szeretek!
 György: /halkan/ Kit?
 Erzsébet: /ingerülten/ Azt akarja, hogy kimondjam a
 nevét?!
 György: Isten mentsen! - Csak a részletekre vagyok
 kíváncsi! - Mert ... az illető sokáig nem
 vett észre semmit!
 Erzsébet: Nem is volt semmi, nagyon sokáig! Az ille-
 tő jó barátom volt, kedves barátom! Talál-
 koztunk színházban, társaságban, vacsora -
 asztaloknál egymás mellé kerültünk! - Néha

- György: gyanakodva kérdeztem magamtól: miért örülök úgy, ha látom?! - Kellemes bizsergés volt, de nem volt több! - Aztán egyszerre mély vízbe értem... Eltűnt a lábam alól a föld...
Pontosan az én esetem! - Eleinte csak szivarom füstjén keresztül gyönyörködtem az illetőben! - Nem is tudom, melyik percben kezdődött, hogy halálosan megkivántam!
- Erzsébet: /gyűlölettel/ Es erről az érzésről irnak költeményeket?! - Hiszen ez betegség! Gyógyítani kellene, mint a tuberkulózist! Aki megkapja, elveszti az emberi formáját, a becsületét! Szörnyeteggé válik! Ha kell, gyilkossá! Én is úgy érzem magam, mintha valami bünténybe lennék belekeverve! /Mert a férfi hirtelen megfogta a kezét/ ... Engedje el a kezemet, mert elájulok!
- György: /a divány sarkába huzódik/ Bocsásson meg! Nem én voltam! A kezem csinálta! Sajátmagától! /Néhány pillanatig némán ülnek egymás mellett./
- Erzsébet: /összerezzen - vádolón/ Most megint hozzám ért!
- György: /tiltakozva/ Ó. - Nézze, hogy milyen messzi ülök!
- Erzsébet: /a nyakához nyúl./ Ugy éreztem, hogy megérintette a nyakamat!
- György: /megdöbbenve/ Igazi! - Egy pillanattal előbb, ott, ahol mutatja, a fantáziámban megcsókoltam! - Megérezte?! - Hát lehet a távolból megcsókolni valakit?!
- Erzsébet: Azt hiszem, hogy lehet! - Az asszonyok olyan romlottak, hogy magukra tudnak képzelni messzi öleléseket! - /Behunyja a szemét./ Behunyják a szemüket... És az történik velük, amit akarnak... /Gyötrődve vágy és szemérem között/ Mit csinál velem, kérem?!...
- György: /a divány másik sarkában/ Bocsássa meg a

- Erzsébet: gondolataimat, Erzsébet!
Milyen züllött asszony vagyok! Milyen parázna!... Fől kellene mennem a szobába, Megmosdani jéghideg vízben, hogy magamhoz térjek! - En pedig itt ülök és türöm, hogy ölelgessenek! ... /Elfordítja a fejét, nem néz a férfire. A divány két ellenkező sarkában ülnek, elég messzi egymástól és mozdatlanul. Csak az arcukon látszik, hogy képzeletükben ölelkeznek./

3. jelenet

Voltak, Edith, Laci.

- Edith: /Lacival kézenfogva bejön, a divány elé áll, nem gyanakszik, nem gondol semmi furcsára, mert el van foglalva sajátmagával./ Itt vagyunk!
- Erzsébet: /magához tér, kissé idegesen/ Hol jártatok?! - Mit csináltatok?
- Edith: En sem tudom, hogy mi történt. - Laci elfutott, hát utána futottam!
- Laci: /Edithhez/ Maga futott el!
- Edith: /Lacihoz/ Mindketten futottunk!
- Erzsébet: /Edithhez/ Miért kellett innen elfutni?
- Edith: /Erzsébethez/ Csak egy kis erőt gyűjtöttünk! De most már újra bátrak vagyunk és bejöttünk!
- Erzsébet: Mihez kell a bátorság?!
- Edith: Ahhoz, amiről beszélni fogok! - Audien-ciát kérek, mama!
- Erzsébet: Tessék! Itt vagyok!
- Edith: /a férfiakra néz/ Négyszemközti kihallgatásért esedezem, mama!
- György: Zavarunk?! /Laci vállára teszi a kezét./ Gyere sétálni, fiam!

Laci: Remek ötlet, apám! - Mert én is szeretnék magával beszélni! - Ahogy férfi a férfivel szokott beszélni!

György: /nevet/ Mint férfi a férfivel? - Ez nagyon ellenségesen hangzik! - Talán inkább, mint jóbarát a jóbaráttal! /Karcn fogja a fiát, hátul kimennek./

4.jelenet.

Erzsébet, Edith.

Erzsébet: /változatlanul a diványon ül, nézi Edith-et, aki előtte áll, szorongva, lesütött szemmel és zavarában, szinte kislányos módon, a cipője orrával ábrákat rajzol a szőnyegre. Szünet után/ Szólalj meg mári! Egyedül vagyunk!

Edith: Hogy csináljam, mama? Kezdem messziről, vagy ugorjak fejest, bele a hideg vízbe?

Erzsébet: Ugorj fejest!

Edith: /csakugyan olyan mozdulatot tesz, mintha fejest akarna ugrani. Kivágja./ Mama kérem, én nem akarok feleségül menni a vőlegényemhez!

Erzsébet: /csodálkozva, meghökkenve, de teli rejtett örömmel/ Éspedig miért?!

Edith: Mért mama?, mert rájöttem, hogy vőlegényemet is azok az emberek közé kell osztanom, akikkel nem tudnék együtt aludni egy picinyke ágyban. Rajta is nevetnék és félnék tőle!

Erzsébet: /feddően/ Mondhatom, hamar változnak az érzelmeid!

Edith: /töredelmesen/ Szörnyű nő vagyok, mama! Nagy bajt csináltam?

Erzsébet: /alattomosan/ Bizony félek, hogy a vőlegényed nagyon főbe lesz ütve!

Edith: /heves önváddal/ Milyen rongy, kis nő

vagyok! - Szerelmi bánatot okozok felnőtteknek!

Erzsébet: /vigasztalóan/ Azért ne essél kétségbe! Az illető intelligens ember és lovagias ember. Simán bele fog nyugodni a scrsá-ba!

Edith: Nem fog sokat kinlódni?

Erzsébet: /ravaszul/ Lehet, hogy kinlódni fog. De nem fog látszani rajta. Veled mindig nagyon barátságos leszi!

Edith: Szegény öreg fiu! Nem merek a szeme elé kerülni!

Erzsébet: Majd én elintézem az illetővel!

Edith: Es a mama sem haragszik rám?!

Erzsébet: Nem! - Tetszik nekem, hogy egyenes vagy és bátor! - Rendben van, Edith! En fölmenteleki!

Edith: Mama kérem, ne legyen hozzám ilyen kedves, mert mindjárt elbögöm magam! - Ugyanis dermesztő oka van, hogy az eddigi vőlegényemet abbahagytam!

Erzsébet: /mosolyog/ Mi az a dermesztő ok?!

Edith: /némi tréma után/...Egy másik férfi!

Erzsébet: Kicsoda?

Edith: Nem merem megmondani! - Találja ki a mama barkochbával!

Erzsébet: /türelmetlenül/ Butaság! - Mondd meg! Itt van a házban?

Edith: /letörve/ Itt van bizony! /Elfordul, a cipője orrával bökdösi a szőnyeget, nem néz az anyjára./

Erzsébet: /szünet után észbekap, elmosolyodik, mű-haraggal/ Te kis szörnyeteg! Csak nem az én vőlegényembe habaródtál bele!?!

Edith: /lesujtva/ De bizony, mama, abba! - Ugye, dermesztő!?!

Erzsébet: /drámaian, de mosolyogva/ Dermesztő!

Edith: /még mindig nem néz az anyjára/ Az volt

- Erzsébet: a start, mama, hogy maga mindig külön ment az öreggel, és nekem a nyakamba sózták a fiataalt. Addig mászkáltunk együtt, amíg... Ne folytasd! - Megértelek!.../Megrendülve/ Amig mink tanácskoztunk, ti együtt mászkáltatok!.../Elneveti magát, ő is elfordul, a divány karfájára borul, tenyerébe rejtve az arcát, nevet, boldogan, megkönnyebbülve./
- Edith: /az anyja elnyomott kacagását zokogásnak hallja, hirtelen megfordul, odaveti magát a diványra. Csókolgatja az asszony vállát, a haját. Könyörögve, rémülten/ Ne sirjon, mama! Csak ezt ne! - Inkább lemondok én az illetőről! - Valami pályára megyek! - Ügyvéd leszek, vagy mozgásművésznő! - Elfelejttem az illetőt a munkában! - Vegye vissza, mama! Visszaadom! /Könyörög, erőszakoskodik, el akarja vonni az anyja tenyerét az arca elől./
- Erzsébet: /megfordul, átöleli, magához vonja a lányt - nagyon melegen/ Nem kell nekem a te illetőd! Lány a tied! Hiszen mindig is a tied volt!
- Edith: /kissé megsértődve/ Mama ilyen könnyen le tud mondani róla?! Egy ilyen emberről!!
- Erzsébet: /vidáman/ Le bizony, drágám! - Mert én is úgy vagyok vele, mint te az ex-vőlegényeddel! Nevetnék, ha arra kerülne a sor, hogy egy picinyke ágyban.../Gesztussal./Hosszu! Pikáns! - Nem kötöm az orrodra a titkaimat! /Nevet./
- Edith: Jaj de megkönnyebbültem, mama! Csiripelni tudnék, mint egy veréb!
- Erzsébet: /elkomolyodva/ De most azt is el kell hinned nekem, hogy akkor is lemondanék a kedvedért akárkiről, ha halálosan szeretném! - Letagadnám. Elbujnék! - És nem is fájna! - Mert sokkal jobban szeretlek, mint sajátmagamat!
- Edith: /az anyjához bujik/ Érzem, mama!

- Erzsébet: /egyre emelkedőbben, mint egy szerelmi vallomást/ Neked csak mondták, hogy én vagyok az anyád. Hallomásból tudod! - De én a testemmel tudom, hogy belőlem vagy. Éreztelek mozogni, mikor még azt sem tudtuk, hogy fiu leszel, vagy kislány! Belőlem reggeliztél, te zshivány! - Az én tejemet ittad! Most is érzem, hogy szivtál, mint egy pióca!
- Edith: Pardon, mama, ha mint csecsemő, fájt csináltam!
- Erzsébet: /megsimogatja a lány haját, megfogja a fülét./ Ez az én hajam, és ez az én fülem! - A mult héten egy kis tavaszi patanás rügyezett ki az orrodon. Amig el nem mult, viszketett az én orrom hegye is! - Vigyázz a gombostűkkel! Mert ha megszurod magad, énnekem is fájl!
- Edith: /az anyja ölébe hajtja a fejét/ Jaj de jó így, mama! Most még jobban érzem magam ezen a diványon, mint mikor az illetővel rendbejöttünk!
- Erzsébet: /elmosolyodik, megkopogtatja a divány karfáját/ Itt jöttél rendbe Lacival?!
- Edith: Igen, mama! /Megcsókolja a diványt/ Ez borzasztó kedves divány! Sohasem fogom neki elfelejteni!
- Erzsébet: /mulat/ Hát még éni! Sejtelnéd sincs róla, hogy milyen történelmi kanapén ülünk!
- Edith: Mama! Mama! /Nekiugrik az anyjának, beléharap/
- Erzsébet: Ne harapj, te csibész!
- Edith: Muszáj, mama! A csók nekem kevés! Többet akarok csinálni!
- Erzsébet: Add ide az orrod! Csókolózzunk úgy, mint a kinaia! /Egymásban gyönyörködve játszadoznak, tréfásan összedörgölik az orruk hegyét./

5. jelenet

Voltak, György, Laci.

- György: /a karját a fia vállán nyugtatva, be-
jön. Előresétálnak a kanapéig./ Hála
az égnek, látom, hogy a menyasszonya-
ink jóban vannak egymással!
- Edith: Mama kérem, az illető menyasszonyok -
ról regél! /Lacira mutat/ Ugylátszik,
hogy ez a gyáva alak nem mondott neki
semmit! - Pedig megígérte, hogy amíg
én itt beszélek, ő is beszél odakint!
- Lacihoz./ Fúj, de gyáva!
- Laci: Nem vagyok gyáva. Csak szégyeltem ma-
gam! Minden igazi férfi szemérmes!
- Erzsébet: /Györgyhöz/ Nem tud semmit?
- György: Nem én. Mi történt?!
- Erzsébet: /átveszi a kommandót/ Apróságok! - Pél-
dául, hogy a fia nem vesz el engem és a
lányom nem megy feleségül magához. Az
ifjak ezen a diványon rájöttek, hogy
tetszenek egymásnak! - Ezekszerint na-
gyon sajnálom, én nem leszek a maga
anyósa. - Én a részemről le vagyok sujt-
va! - És maga, hogy viseli el ezt a
szerencsétlenséget?!
- György: /mindent megért, lehorgasztja a fejét,
ravaszul játsza a drámát és kihátrál./
Végem van! Összeomlott az életem! / A
fiához lép, kezét szorít vele, szomorú-
an, de melegen/ Gratulálok! - Győztél!
/Megcsókolja a fiát, aztán Edithhez
lép, azt is megcsókolja./ Szívemből
gratulálok! Legyen boldog! /Lehajtott
fejjel Erzsébet mellé sétál./
- Edith: Érdekes! - Amíg a vőlegényem volt, nem
mert rá nézni! És most úgy belémcsó -
kolt, hogy cseng a fülem!
- György: /busan/ Ez a kétségbeesés, Edith!

- A kétségbeesés! /Megtörli a szemét, mint-
ha könnyet morzsolna szét./
- Erzsébet: /Györgyhöz/ Ne busuljon, barátom! Föl a
fejjel! - El fog mulni?
- György: Hálásan köszönöm a vigasztaló szavakat!
/Alig várta, hogy az asszonyhoz érhesse,
mohón összecsókolja mindkét kezét. És el./
- Edith: Most jut az eszembe! - Mit gratulálnak? -
Hisz itt még nincs semmi! - /Lacira int./
Hátha ez az egyén nem gondolta komolyan,
csak flörtölni akart velem!
- Laci: /lovagiasan/ Kompromittáltam magát, Edith.
Vállalom a következményeket!
- Edith: /dühbe jön/ "Vállalja a következményeket?!"
Mit nagyképüsködik?! - Fut utánam négykéz-
láb!
- Laci: Én nem futok senki után!
- György: Ezen ne veszekedjünk! /A fiához/ Látom
rajtad, hogy futsz utána! /Edithhez/ Négy-
kézláb mászik maga után! Becsületszavam-
ra! /Ujra megcsókolja a lányt./
- Edith: Öt percen belül másodsor csókolt meg! -
Vigyázzon, mert egy picikét még mindig
tetszik nekem! - Mindjárt visszamegyek ma-
gához!
- György: /ijedten curukkol./
- Erzsébet: /egy parányi, ideges féltékenységgel/ Csak-
ugyan, ne nagyon csókolgassa a lányomat!
- Csókolgasson magához való felnőtteket!
- György: Boldogan, Erzsébet! Végtelen boldogsággal!
/Megcsókolja az asszony mindkét kezét./
- Erzsébet: Miután megszüntem menyasszony lenni és
már csak szülő vagyok, hivatalos komoly-
sággal kérdezem, mikor kísérjük a templom-
ba a csapotéinket?!
- György: Mondjuk, jövőre!
- Erzsébet: Nem szeretem a hosszú mátkaságot. Megsava-
nyodnak benne a szerelmesek!
- Edith: Mennyire igaza van, mama! Mit csinálhat
egy menyasszony?! Megsavanyodik!

- György: /a fiatalokra néz/ Olyan gyerekek még!
- Egy kicsit sajnálom őket! - A házasság nagyon nehéz szolgálat!
- Laci: Mesebeszéd, apám! Mi lehet azon nehéz?!
- Erzsébet: A fiatalon kötött házasságok a legszerencsésebbek! Azért kellene a világot rendbehozni, hogy akik szeretik egymást, hamar családot alapíthassanak! - A nagyanyám tizenhatéves korában ment férjhez. Szegény. Miért szegény? Hatvan éve él boldogan a nagyapámmal. Én vagyok a huszonharmadik unokájuk!
- György: Bravó! Rendszerben van. Esküdjenek az őszszellel! /Lacihoz/ Jól sejtetted! Kiadom az örökrészedet!
- Laci: /összeüti a bokáját/ Köszönöm, apám!
- Edith: Őszkor mindig esik. Nem lehetne szeptember elején, amikor még süt a nap?
- Laci: Most lenne jó, a nyáron! - Lemennénk Edithhél egy dublóval a Dunára!
- György: /gesztussal/ Tudom, hogy te már holnap szeretnéd!
- Laci: Nem is holnap, apám! - Azt sem bánám, ha - rögtön.
- Erzsébet: /a lányához/ Nem félsz, Edith?!
- Edith: /az orrát huzva/ O, mama! Minek lejátszani ezt az ócska lemezt?! - Mondja meg őszintén, mi az, amitől nekem félni illik?!
- György: Jaj, de aranyos! Elragadó! /Harmadszor is nekimegy a lánynak, csókolgatja, most már Edith is bátran visszacsókolja./
- Erzsébet: /bosszusan/ Ez már igazán sok! /A csókolózókhoz lép, féltékenyen magához vonja a lányát - Györgyhez/ Hagyja békében ezt a gyereket! - Mit szólna hozzá, ha én meg a fiának esnék neki?!
- /Valahol kint gong szólal meg. Az inas megrakott tálcával vonul keresztül a

- hallon, Teritenek az ebédlőben. Később a szobalány is megjelenik a színen. A kávéfőzőt hozza és odakészíti az asztalára.
- György: Közeledik az ebéd! Óriási pillanat lesz, amikor a pecsenye után fölállok, fölemelem a poharamat és bejelentem ezt az új helyzetet!
- Edith: Már nem szenved.
- György: Hát beletörődik az ember az ilyen dolgokba.
- Erzsébet: Jobb lenne, ha már ebéd előtt kitrombitálnánk mindent!
- György: Miért?
- Erzsébet: Mert akkor evés közben kifecsegnénk magunkat és ebéd után lefekhetnénk aludni.
- Laci: /Edithhez/ Maga is lefekszik ebéd után?!
- Edith: /kacsint/ Dehogy fekszem le! Ellógunk valahová!
/A Ház ura és Jenő be./

6. jelenet

Voltak, a Ház ura, Jenő.

- Jenő: /együtt jön be a Ház urával, mint a rabszolgája, most is tartja a kezét, amelyről az öregur gombolyítja a pamutot/ Gyül az ebédszagra a vad!
- György: /Jenőhöz/ Reggel óta pamutot gombolyítanak rólad! - Nem unod?!
- Jenő: /mert szégyelli bevallani az igazat/ Szó sincs róla! Mások halászni szeretnek. Nekem ez a passzióm! Imádom nézni, hogy szalad le a szál!
- György: Mégis tedd le egy pillanatra ezt a cók-mókot, mert olyant hallasz, hogy elszédülsz!
- Jenő: /az öregur felé fordul, csak jelekkel mutatja, hogy szabadulni szeretne/

- A Ház ura: /kegyetlenül/ Le ne tedd! Mert akkor mesélek!
- Jenő: /Györgyhöz/ Mégse teszem le! Így is tudok figyelni!
- György: Hát akkor ide nézz! /Edithre és sajátmagára mutat/ Ő és én - nem!
/Erzsébet és Laci felé int/ Ő sem és ő sem! /Rámutat a két fiatalra/ Ők ketten! - Megértetted?!
- Jenő: Meg! - Grandiózus!
- György: /nyomatékosan/ Neked mondtuk meg legelőször! - Közhirre lehet tenni! /Nagy gesztust tesz a kert felé/
Köszönöm szépen! - Nagyon köszönöm!
/Nem törődik semmivel, eldobja a pamutot, izgatottan kirohan hátul./

7. jelenet

Voltak, Jenő nélkül.

- Erzsébet: /nevet/ Milyen boldog, hogy ő viheti a hirt!
- György: /nevetve/ Hirvivőnek született szegény!
- A Ház ura: /mérgeesen szedi össze a szétzilált pamutot - magában dohogva/ Csunya, rossz ember! Eldobta a pamutomat! - Mesélek róla!
- Erzsébet: /ordítva/ Mit akar mesélni, Béla bácsi?
- A Ház ura: /a füléhez teszi a kezét, jelzi, hogy nem értette a kérdést/
Edith: /még jobban üvöltve/ Mesélni akart valamit! /Némán, csak a száját mozgatva/ Mesélni!
- A Ház ura: /ezt már megértette / Igazi Valami nagyszerűt akartam elmesélni: ...
/Megakad, töprengve vakarja a kötőtűvel a fejét./ Csakhogy elfelejtettem, hogy kicsodát!
- Erzsébet: /Györgyhöz/ Megmondjuk Béla bácsinak?

- György: Mondjuk meg,
- Erzsébet: /egészen közelről beletrombitál az öreg fülébe/ Ért engem, Béla bácsi?!
- A Ház ura: /nagyon figyel, sajnálkozva/ Ma abszolúte nincs füles napom.
- Edith: Irjuk le neki.
- Erzsébet: Hosszu.
- György: Inkább játsszuk el, úgy talán megérti.
/A fiatalokhoz/ Álljatek olyan pózba, mint a fényképész előtt a vőlegény és menyasszony!
/Edith Laci mellé áll, a vállára hajtja a fejét. Gyűrűt cserélnek. György keresztet vet rájuk, mint a pap./
- A Ház ura: Tudom, tudom! - Már egy hete mondtátok! - Nem vagyok trotli, nem kell mindent százszor elmesélni nekem! /Barátságosan megcsipi Edith arcát/... Mikor lesz kisbaba? - Kötök neki gyönyörű babakelengyét, világoskék selyempamutból.

8. jelenet.

Voltak, a Ház asszonya, Ilona, Jenő.

- A Ház asszonya: /Ilonával és Gyulával együtt hátulról besiet, áradó boldogsággal/
Hála Istennek! Hála Istennek! /Mindenkít megölel és megcsókol/ Hála Istennek! - Ez a helyes! Ez a rend! Hála Istennek!
- Erzsébet: /a Ház asszonyához/ Majd később, nyugodalmassabb időben, megmagyarázom neked, hogy miből támadt a korábbi kombináció! Az enyém, ezzel a kisfiúval
/György felé int/ És az övé a kislánnyommal!
- A Ház asszonya: /megrovón/ Akármí volt az oka,

nagy rendetlenség volt, szívem. Hála Istennek, hogy elmúlt! Hála Istennek! Ne is beszéljünk róla! - Hála Istennek!

Erzsébet: Pedig nagyon emberi magyarázata van!

A Ház asszonya: Akkor pláne nem vagyok rá kíváncsi, szívem. Irtozom az emberi dolgoktól - Minden csunyaságra azt szokták mondani, hogy - emberi dolog! /Az egész társaság hátravonul, Ilona és Gyula gratulálnak a fiataloknak, összecsoportosulnak, beszélgetésük elhal. Csak Jenő marad az előtérben./

Jenő: /előrejön, konyakot akar tölteni magának egy kis asztalkánál./

Szobalány: /aki már korábban keresztülment a színen, tálcával, tányérokka, most az ebédlőből jön vissza. Odamegy Jenőhöz, mintha segíteni akarna neki.- Odasugja/ Szervusz cica!

Jenő: /megsértődve, félszájjal suttogja, hogy a többiek meg ne hallják./ Vigyázzon Lujza! Mert így nem lesz téli dolog! Nappalra nem ittunk brudert!

Szobalány: /lesujtón/ Isten vele, cica! /Otthagyja Jenőt, aki meghökken és egy kis habozás után a lány után megy, mintha ki akarná békíteni. De már hiába. A szobalány apró gesztusokkal, némajátékkal érezteti, hogy örökre "dobta" a gavallért. Bemegy az ebédlőbe, rácsukja Jenő orrára az ajtót, aki utána szeretne menni./

György: /az egész társasággal együtt előrejön. A Ház asszonyához/ En olyan voltam, mint a lóversenyen a vezető ló! Vezettem. /A fia vállára teszi a kezét./... Az istálló-társam volt nyerőnek jelentve! /Az ebédlőajtóban megjelenik az inas. Összeüti a bokáját, csak a gesztusával jelenti, hogy terítve van/

A Ház asszonya: A lovakról eszembe jut az abrak.

Jenő: Tálalva van.

A Ház asszonya: Mehetünk ebédelni! /Mindannyian az ebédlő felé vonulnak./

A Ház ura: /a küszöbnél előzékenyen tessékeli a vendégeket, most meglátszik, hogy unióember./

György: /az ajtnál megfogja Erzsébet karját./ Kérem, egy pillanatra! /Megérteti a ház urával, hogy egyedül akar maradni Erzsébettel

A Ház ura: /bólint/ Majd kimentlek! /Betotyog az ebédlőbe, beteszi az ajtót./

9. jelenet

Erzsébet, György.

György: Mégis szeretnék felállni a pecsenyénél! - Megengedi Erzsébet, hogy a mi kettőnk ügyét is bejelentsem?

Erzsébet: Nem. Nem érzi, milyen szenzáció lenne, ha utánaoznánk a gyermekeinket? - Elég volt a szenzációkból!

György: Megint a világra gondol! - Bánom is én a világot!

Erzsébet: /komolyan/ A lányomra gondolok! - Maga nem törődik a fiával?! - Nem fél tőle, hogy kényelmetlenül éreznék magukat miattunk?! - Nevetnének és szégyenkeznének! Valami rossz furcsaságot tennénk az életükbe! Pedig ők ketten fontosabbak minálunk.

György: /letörve/ Ez igaz! - De azért ne építsen le egészen, Erzsébet!

Erzsébet: Ellenkezőleg, nagyon föl akarom építeni! - Ne határozzunk! Hiszen ugyanis közeli konok leszünk, ha unckánk születik, egészen össze fogunk tartozni! - Lekhatunk egy házban. Este otthon maradunk, kettesben vacsorá -

zunk. Leülünk a kályhatűz elé, maga papucsban én pongyolában. Nem hiszem, hogy bűn volna, hogy vonzódunk egymáshoz! - Szeretnénk egymást gyöngéden és tapintatosan. Azt képzelnénk, hogy nagyon régi, nyugodt házaspár vagyunk... sok, szép emlékkal! ... - Látja, már nem is félek magától! - Kérem, csókolja meg a homlokomat, mielőtt bemennék a többiekhez!...

György:

/megindultan/ Milyen derék teremtés maga, drágám ! /Gyöngéden magához vonja az asszonyt, áhítatosan megcsókolja a homlokát. Mialatt a függöny lassan összeborul, látszik, hogy a csók át-tüzesedik szenvedélyes, szerelmi csókká./

F ü g g ö n y .

-.
:
.

V é g e .

M. Szinh.
és Filmműv.
Szövetség
Füld. Oszt.
Könyvtára

